

VÙNG TRỜI THƯƠNG NHỚ

Phần 1

(Kỷ niệm 47 năm mất khóa

Khóa Thăng Tiến 3&4/73 SVSQ/TBTX)



Tác giả: Đặng an Phúc

Chương 1

Rời xa quê hương cũng được mười năm rồi, lúc đầu Long cứ nghĩ rằng vĩnh viễn sẽ không còn nhìn được những người thân yêu nơi quê nhà. Sắp sửa trong vài tuần tới Long có thể sẽ quay trở về nơi chốn mà hẳn ta vẫn còn cha mẹ và anh chị em, nơi có những kỷ niệm buồn vui của thời thơ ấu cùng nhau vui đùa trong nhà, với những khoảnh khắc mà anh em trong nhà không phải lo nghĩ đến đời sống, không suy nghĩ đến bạc tiền, những lúc mà đầu óc luôn được dồn ép vào những kiến thức ở học đường, trong một khoảnh khắc nào đó lại chứa đựng chút xiu gì mộng mơ của tuổi mười sáu bước dần qua tuổi trưởng thành. Những ngày tươi đẹp ấy sao lại ngắn ngủi quá vậy, thế rồi tiếp nối theo là những ngày tháng lo âu và buồn bã. Người anh và ngay cả chính hắn lần lượt bước chân vào cuộc chiến, để lại sự vắng vẻ trong gia đình, những lo âu hiện rõ trong nét mặt của ba má, những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt của người mẹ khi nhớ đến con đang xông pha ngoài trận tuyến. Nhớ lại những lần về phép ngoại trừ thời gian hẹn hò, hắn thường ở lì trong nhà, không phải là không muốn rong chơi, nhưng không hiểu sao lúc ấy Long lại thấy trân trọng đến những giờ phút bên cạnh người thân yêu trong gia đình, hình như có một ý tưởng lúc nào cũng ẩn hiện trong đầu là không biết lần này có phải là dịp cuối cùng mình gặp lại người thân hay không. Ba hắn lúc này đã về hưu nên thường trực ở nhà, nhưng bà mẹ cũng vẫn bỏ hết công việc để có mặt, có lẽ hai ông bà cùng có cảm giác là hắn đang cần hai người thương yêu nhất bên cạnh. Tuyệt nhiên hắn không hề kể chuyện chiến trường với ba mẹ mà cứ kể những chuyện vui chơi ăn nhậu cùng các bạn bè ở hậu cứ, ra vẻ như là đang làm việc ở một thành phố nhỏ miền tây và thỉnh thoảng đi công tác mà thôi, mà nếu có thì chỉ đi đến những nơi thật an toàn. Nhưng thế rồi mỗi khi bước ra khỏi cổng, sau khi từ biệt để vào vùng hành quân, Long cất bước mà không bao giờ dám quay đầu nhìn lại. Nhớ lại những đêm đi phép vừa về đến nhà thì Lân, vẫn thường mời hắn đi uống cà phê và dành phần trả tiền, biết Lân không có tiền, phải để dành tiền ăn sáng trong nhiều ngày để đãi mình một chén cà phê. Sự yêu mến mà em hắn muốn bày tỏ cũng có thể một phần phát sinh từ sự lo âu cho anh mình đang sống trong vòng hiểm nguy ngoài chiến địa. Lân thường hay khơi lên để được nghe kể lại những câu chuyện đầy máu và nước mắt ngoài chiến tuyến, lần nào cũng vậy, trước và sau khi kể hắn cũng nhắc nhở người em này hãy giữ kín đừng để ba má biết được.



Chương 2

Trở lại tuổi học trò, thật là vô tư lự, chỉ biết ăn ngủ và đi học, ngày chủ nhật thì được ba má cho tiền vừa đủ để mua một vé vào cửa xem xi nê trong một rạp chiếu phim thường trực, hai phim chiếu trong một xuất là hết cả một buổi chiều. Xen kẽ vào những tuần lễ đi xem “chớp bóng” thì thỉnh thoảng hẳn cũng đi bơi cùng với người anh để học bơi cho biết với người ta. Hai anh em chỉ vừa đủ tiền để mua vé vào cửa, sáng phải đạp xe đạp đến hồ tắm Nguyễn Bình Khiêm gần cầu Thị Nghè mất cũng phải nửa tiếng. Bọn hẳn ráng nhịn đói để bơi vì xuống hồ bơi chừng một tiếng là thấy đói bụng rồi, tiền thì không có để mua thức ăn cho dù chỉ là một ổ bánh mì không chan nước tương, nhưng hể bỏ về thì tiếc tiền vé, cho nên đành phải ráng chịu đói để bơi hết xuất cho đến khi nào bị đuổi ra khỏi hồ thì mới chịu ra về.

Qua đi thời học sinh tươi đẹp, chiến cuộc càng ngày càng leo thang và tàn khốc. Long phải rời ghế nhà trường để bước chân vào quân ngũ. Như hầu hết các thanh niên miền nam thời ấy, có ai thích chiến tranh tang tóc đâu. Cuộc chiến không phải do họ gây ra nhưng họ phải gánh chịu tất cả. Trong khoảng thời gian sau khi tốt nghiệp phổ thông và chờ đợi ngày lên đường thụ huấn quân sự, hẳn cũng chẳng có việc gì để làm cho ra hồn, vì thế đã miệt mài trong những quán cà phê cùng với bạn bè bàn luận chuyện phiếm, đây cũng là cách để giết đi thời gian nhàn rỗi hàng ngày, thế rồi ngay cả chuyện giúp đỡ cha mẹ trong công việc thường nhật hẳn cũng không hề màng đến. Cả một tương lai mờ mịt che phủ hết mọi tầm nhìn. Chiến tranh, tại sao phải gây thương đau và chết chóc cho người dân cả hai miền nam bắc.

Cuộc đời thư sinh giờ đây đang bước sang một giai đoạn cực kỳ quan trọng; năm nay vì để bù lấp vào sự thiếu hụt quân số, luật tổng động viên bị sửa lại, tuổi hợp lệ để được hoãn dịch vì lý do học vấn bị hạ xuống một tuổi vì thế hẳn phải trình diện nhập ngũ cho dù thi đậu. Trước mắt là nhiều con đường mở ra để hẳn có thể định đoạt cho cuộc đời của mình, tiếp tục học bằng cách thi vào một đại học có thi tuyển, chuyện này hơi khó vì học lực của hẳn chỉ ở mức trung bình do ở tuổi vừa mới lớn, thích chơi hơn học; còn chui vào một trường đại học tư để hợp lệ hoãn dịch thì lấy tiền ở đâu để đóng học phí. Ở cái tuổi ăn chưa no lo chưa tới này, chưa từng bước chân ra xã hội, lại còn mang bản tính e dè nhút nhát cho nên khi nghĩ đến vừa học vừa làm thì dĩ nhiên hẳn phải tìm cách lẩn tránh ngay và lập tức không dám nghĩ đến nữa. Trốn lính, thì lại phải sống trong tâm trạng lo lắng và sợ sệt, phải nhờ cậy vào cha mẹ, trong khi cha mẹ hẳn chạy miết ăn vẫn không đủ nuôi cả gia đình, giờ đã lớn khôn như vậy mà vẫn tiếp tục ăn bám và không biết phải ăn bám đến bao giờ, vả lại hẳn cũng không hề muốn sống một cuộc sống mà ngày đêm phải sợ sệt, trốn chui trốn nhủi, chẳng thà chết đi còn hơn là sống một cách hèn hạ như thế. Hết con đường này đến con đường khác, đường nào cũng đều chui vào một vòng luẩn quẩn về tiền bạc hay phải đối diện đương đầu với đấu tranh kiếm sống ngoài xã hội. Nhiều đêm suy nghĩ đến chiến tranh, cuộc chiến giữa hai ý thức hệ, trong khi hẳn thì chỉ muốn

làm một người dân bình thường nhưng cuối cùng vẫn cứ bị lôi kéo vào. Con người lữ sinh vào thời loạn thế, muốn sống yên cũng chẳng có cách nào.

Cuối cùng quá mệt mỏi trong những suy tính mình sẽ phải làm gì đã khiến hắn hầu như thụ động và phó mặc cho cuộc đời lẫn thời gian đưa đẩy. Bên cạnh vì tiêm nhiễm bởi những tiểu thuyết diễm tình về cuộc sống hào hùng của người lính chiến với những tình yêu thời loạn thêm vào đó là tin tức thời sự thuộc loại “quân ta chết hai, địch quân chết hết”. Rồi hình ảnh những người lính đi phép ở thành phố dấy lên cho hắn có những ý tưởng đó là một cuộc sống an nhàn, chỉ thỉnh thoảng đi hành quân vài ngày rồi trở về trong chiến thắng. Với đầu óc ngây ngô, thêm vào những suy nghĩ sai lệch này đã khiến hắn cảm thấy mình cần gì phải suy nghĩ hay toan tính chi cho mệt. Việc gì đến rồi cũng phải đến, cuối cùng hắn đã xuất hiện theo đúng ngày trình diện và được chở thẳng đến trại chuyển tiếp để làm thủ tục trước khi đưa vào trung tâm huấn luyện. Cuộc đời binh nghiệp của hắn cũng khởi sự từ đây.

Chương 3

Ba tháng tập làm lính, tập bắn, tập trường tập bò, tập làm tạp dịch bao gồm quét dọn, vệ sinh, rồi phải tập nghe lệnh không được cãi lại và học cách sống quy củ theo tập thể, thế mà hắn vẫn thấy mình và các bạn chỉ là những gã thư sinh yếu đuối, kiểu này thì làm sao mà nói ai nghe, làm sao mà ra mặt trận đây. Kết thúc giai đoạn huấn luyện tại Quang Trung, trong một ngày đẹp trời tất cả được chở đến Trường Bộ Binh tại Thủ Đức.

Quang cảnh thật đẹp mắt khi xe chạy vừa qua cổng trường, hai hàng cây chạy thẳng tắp, đường xá, giao thông hào hai bên và những dãy nhà doanh trại thật sạch sẽ hình như không thấy bóng người nào cả. Cuối cùng đoàn xe dừng lại trên một khoảng đất trống sau này mới biết đó có tên là “Vũ Đình Trường”. Kể từ giờ phút này hắn thật sự mới bắt đầu cuộc huấn luyện khắt khe để biến đổi con người trở nên mạnh mẽ về trí lực; rèn luyện cơ bản về nghệ thuật lãnh đạo chỉ huy, kỹ năng sinh tồn, đào luyện trí phán đoán để dẫn đến quyết định phải thật nhanh chóng, kèm theo đó là những bài bản về binh pháp và chính trị của một cấp chỉ huy thấp nhất trong quân đội. Đứng trong thùng của chiếc quân xe GMC, Long nhìn thấy bên góc của Vũ Đình Trường có trên hai mươi huynh trưởng của khóa đàn anh đang đứng dàn hàng ngang trong những bộ quần áo tác chiến ủi hồ phẳng nếp trong thật đẹp mắt và uy nghiêm. Trong lòng hắn miên mang suy nghĩ, chắc là các đàn anh đang chuẩn bị đón tiếp bọn hắn để dẫn về phòng sắp xếp chỗ ăn ở.

Bất thành lĩnh như bầy ong vỡ tổ, các huynh trưởng chạy như bay vào bọn họ với những tiếng la hét vang rền khắp Vũ Đình Trường:

- đàn em không chịu xuống xe, chờ huynh trưởng mời hạ.

Thế là một cảnh hỗn loạn xảy ra, nhiều người dẫm lên nhau khi cùng một lúc nhảy xuống xe, trong lúc chạy đi xếp hàng thì đã thấy hàng loạt các bạn đang bị phạt hít đất, nhảy xồm hay bò trường. Tiếp theo một huynh trưởng với một giọng điệu tự hào lên tiếng:

- Trường Bộ Binh là nơi huấn luyện những sĩ quan ưu tú của quân lực Việt Nam Cộng Hòa, hôm nay đàn em mới vào đây, việc đầu tiên hướng dẫn là huynh trưởng muốn giới thiệu Trường Bộ Binh của chúng ta với các đàn em. Đúng lý chúng ta sẽ thông thả đi đến từng nơi nhưng vì đàn em mới vào trường nên phải trải qua một tháng huấn nhục, nếu qua được sự chịu đựng gian khổ này, đàn em sẽ chính thức là một sinh viên sĩ quan của Trường Bộ Binh. Trong tháng này tất cả chỉ là ‘tân khóa sinh’, không được phép đi bộ, mà chỉ được chạy. Tất cả chuẩn bị...

Thế là bọn họ bắt đầu chạy, chạy được một hồi khá lâu có lẽ cũng đã hơn một tiếng đồng hồ vậy mà vẫn chưa kết thúc.

- Bên phải là nhà bàn, bên trái là khu gia binh... đây là câu lạc bộ....

Giọng của một huynh trưởng vẫn đều đều bên tai, trong lúc hần nghĩ sao mà trường bộ binh lại lớn đến chết khiếp như thế thì bên cạnh chợt nghe một tiếng bịch, người chạy bên cạnh đã ngã quỵ xuống, hần vội vã dừng lại xem thì một giọng hét bên tai:

- Đàn em ma giáo không chịu chạy hả, làm hai mươi hít đất coi.

Hần lập tức thi hành lệnh mà không hề dám chần chừ, trong lúc đang trình diện huynh trưởng là đã thi hành xong lệnh phạt gã liếc nhìn ra sau, mấy xe cứu thương từ từ chạy đến, các nhân viên cứu thương đang vực những kẻ té xỉu dậy, ai tỉnh rồi thì cho ngồi bên vệ đường, ai chưa tỉnh thì khiêng vào trong xe. Cuối cùng thì hần và số còn lại cũng chạy được hết một vòng trường bộ binh.

Sau đó hần cũng không nhớ được nhiều, chỉ nhớ là bị phạt ngày đêm trong suốt tuần lễ đầu, rồi thì đáng ẽo là thư sinh cũng đã biến mất thay vào đó một gương mặt đen sạm và nghiêm nghị với những động tác lúc nào cũng dứt khoát và lạnh lùng. Thời gian này không được ngủ bao nhiêu vì thế hần đã lợi dụng những thời khắc quý giá có thể có được là ngủ ngay lập tức, ngay cả đang chạy mà hần cũng có thể ngủ được một cách ngon lành.

- Quỳ xuống các tân khóa sinh

Hiệu lệnh uy nghiêm phát ra từ loa phóng thanh tại Vũ Đình Trường. Trong bộ đồ vàng tiểu lễ, tất cả đồng loạt quỳ xuống. Các huynh trưởng đứng trong khối mé sau, cũng cùng trong bộ tiểu lễ đồng loạt tiến bước lên trước; một bên một, gắn trên hai vai mỗi đàn em cặp lon alpha. Tiếng hô vang lớn trong loa phóng thanh:

- Đứng lên các sinh viên sĩ quan.

Tất cả nghiêm trang đứng lên, một niềm kiêu hãnh dấy lên trong lòng hần, gian khổ và sự chịu đựng trong một tháng “địa ngục” này đã đưa hần lên một tầng lớp khác không những trong địa vị xã hội mà ngay cả trong chính bản thân của gã.

Sau buổi lễ gắn alpha, Long được hai mươi bốn giờ phép về nhà, xe GMC đưa các sinh viên sĩ quan về và đỗ tại khu đường vắng trước sở thú Sài Gòn. Nhìn những làn sóng kaki vàng của bộ

đồ tiểu lễ túa ra, hân hoan hân cất bước hướng về chợ Bến Thành để đón chuyến xe buýt về nhà. Hai mươi bốn giờ phép mỗi tuần lễ chỉ cấp cho phân nửa số SVSQ tại trường vào chiều thứ bảy đến chiều chủ nhật thì phải trở vào, cho nên tính ra cứ cách một tuần mới được phép một lần.

Vừa bước vào nhà thì hân hơi ngỡ ngàng với bầu không khí tung bừng nhưng thật ấm cúng của những người thân trong gia đình, nhìn quanh chỉ vắng có mình ông anh có lẽ hiện đang ở ngoài đơn vị, 2 bà chị và thằng em nhảy bổ đến.

- êh mày! mày mập ra rồi đó, đúng là cơm lính mới nuôi được béo như thế này.

Tiếp theo là những tràng hỏi han, bẹo má làm như hân là đứa con nít mới đi nhà trẻ về. Mùi gà luộc thơm phức bay từ bếp ra, Long mỉm cười hỏi:

- Má đang nấu món gì vậy.

Mẹ hân lúc ấy từ trong bếp chạy ra nói:

- Cháo gà món mà con thích nhất đó.

Một cái gì ấm áp dâng lên từ đáy lòng mà hân chợt nghĩ ước chi mình được mãi mãi sống trong cảnh hạnh phúc này, thời gian xin hãy lắng đọng để rồi vĩnh viễn hân sẽ ở mãi trong bầu không khí ấy mà không quay trở về trường nữa. Thế nhưng thời gian rồi cũng qua đi thật nhanh, trở lại trường Long quen dần với nhịp điệu hàng ngày; bữa thì thực tập chiến thuật, ngày đi học địa hình, lúc thì trong lớp ngồi gục lên gục xuống với những bài học buồn tẻ về tâm lý hay những phân tích về binh pháp.

Ngày tháng tiếp nối, chủ nhật hoặc về với gia đình hoặc ở lại nằm ngủ bù cho những cơn thiếu ngủ hàng ngày. Những lần chủ nhật không được về phép, tất cả vẫn phải thức dậy sớm để chạy bộ rồi ăn sáng, làm tạp dịch vệ sinh phòng ốc và doanh trại, chà láng giao thông hào; sau khi tan hàng hân quay trở về phòng nằm ngủ tiếp, trong khi hầu hết các bạn đều đi uống cà phê ngoài khu gia binh hay câu lạc bộ. Ngủ được một giấc, đang nằm nường để thụ hưởng cảm giác ngày ngật của một giấc ngủ no tròn thì chợt có người của phòng trực đại đội chạy vào kêu tên hân và báo cho biết có thân nhân đến thăm. Nhổm bật dậy, hân lồm bồm ai thăm trong lúc này, hân biết chắc là người nhà hân không ai rảnh rỗi mà đến thăm, tuy nghĩ vậy nhưng rồi vẫn bận quần áo chỉnh tề bước đi.

Đến khu tiếp tân nhìn ngó quanh nơi thân nhân đang chờ thì thấy Minh người bạn thời học sinh của hân, hai đứa cùng học chung trường nhưng đến năm lớp mười thì cả hai đều chuyển trường khác nhau, thế nhưng bọn họ vẫn thường xuyên tụ tập và đi chơi chung với nhau. Long vẫy tay chào Minh, lấp ló mé sau là bóng dáng một người con gái có mái tóc ngắn với cặp mắt to tròn và đôi môi như đóa hoa anh đào mới nở đang nhìn hân nhoẻn miệng cười, hân nhận ra ngay đó là Vi bà chị của Minh. Không đợi Long mở lời Minh đã vội nói:

- Tuần trước gặp mày uống cà phê, về nhà có nhắc mày với bà, sáng nay nay bạn bà rủ đi Lái Thiêu chơi, tao muốn sẵn tiện đi ngang qua ghé thăm mày một chút.

Hắn quay nhìn rồi Vi hỏi:

- Sao bạn trai không chở Vi mà phải đi cùng Minh vậy?

Vi ngênh mắt lên trong ánh mắt hơi tinh quái:

- Ừ, mới bị bạn trai đá rồi.

Hắn lườm nhìn Vi rồi nói:

- chắc anh chàng nào đó không có mắt hay là làm gì phật ý nên bị Vi cho de chứ gì...

Suy nghĩ một chút rồi Long tiếp:

- Có một người đẹp như Vi làm bạn gái thì phải tu mấy kiếp, làm gì có chuyện...

Hắn bỏ lửng câu nói, mặt Vi hơi ửng hồng im lặng, nên Long đành chuyển đề tài nói:

- Thôi chúng ta qua bàn đằng kia ngồi nói chuyện.

Chương 4

Long quen biết Vi cũng gần hai năm về trước, lúc đó Long thường hay đi chơi chung với Minh, bỗng một hôm Minh nói:

- Bà chị tao lúc này ở nhà hoài không đi đâu chơi hết, tao đi đâu cũng đòi đi theo, bạn gái tao mới quen lại không muốn đi một mình với tao vì sợ người nhà bắt gặp, dắt bả theo thì nhìn mặt buồn hiu của bả khi theo tụi tao thì tao cũng mất vui, hay là những lúc tao đi chơi với bạn gái thì mày chịu khó dẫn bả đi chung với tụi tao cho vui, chứ bả ở nhà hoài thì cũng thấy tội.

Vi lớn hơn hắn một tuổi nhưng vẫn học ngang lớp với hắn. Nghĩ đi nghĩ lại thì chị của bạn cũng giống như chị mình, nhớ mấy lần đến nhà Minh, nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Vi mà hắn cũng phải nể sợ. Không cần suy nghĩ nhiều, hắn nhận lời liền.

Những buổi trốn học đi chơi chung với nhau diễn ra hàng tuần. Bọn hắn lúc bấy giờ đang sống trong thời đại vừa mới bước qua khỏi thập niên sáu mươi, cho nên giáo dục gia đình vẫn còn rất khắt khe trong chuyện trai gái, đi chơi vào ngày chủ nhật thì thường hay bị cha mẹ dò xét và tra hỏi, thành ra trốn học đi chơi là chuyện duy nhất có thể làm. Mỗi sáng sau khi vào học, người giám thị sẽ vào lớp điểm danh, sau đợt điểm danh, nếu muốn chuồn Long phải phóng đến ngoài bên cửa sổ chờ cho thầy quay lưng là hắn nháy ra ngoài rồi leo tường rời khỏi trường, những ngày ấy xe thường được gửi bên trường kế bên, mọi khi thì trót lọt nhưng cũng có hôm xui xẻo bị điểm danh lần hai, thế là hắn nhận ngay được giấy đi cấm túc vào sáng chủ nhật.

Hết đi xi nê, sở thú, rồi nem nướng Thủ Đức, núi Châu Thới, vườn trái cây Lái Thiêu... cúp cua lần nào cũng được hai tên bàn thảo cặn kẽ trong mấy ngày trước đó. Long hồn nhiên trong tuổi mới lớn bên cạnh bà chị hiền dịu lúc nào cũng lo lắng và chăm sóc hắn, việc học bắt đầu chảnh

mảng, tâm hồn cứ như đi trên mây, ngơ ngẩn ngẩn không phải chỉ mỗi lần về nhà sau cuộc vui chơi mà là kéo dài thêm những ngày kế tiếp. Mỗi lần hấn vừa cầm đến sách vở thì hình ảnh hồn nhiên với những lời âu yếm và cử chỉ dịu dàng của Vi xuất hiện trong đầu khiến hấn cứ đắm chìm trong mơ mộng, mơ thấy gã âu yếm nắm tay Vi mà nói "anh yêu Vi, cả đời này anh không thể thiếu em được". Rồi mơ tiếp những ngày sống trong hạnh phúc cùng người mình yêu, mơ mộng và mộng mơ như thế cho đến khi hấn thiếp ngủ đi lúc nào mà không biết.

Những buổi đi chơi như vậy vẫn tiếp diễn đều đặn, lúc này thời tiết đang mùa đông chuẩn bị vào xuân, những cơn gió mát của buổi chiều tối càng dậy lên trong lòng Long sự rạo rực khó tả khi nghĩ đến Vi. Trí tưởng tượng phong phú của hấn nghĩ đến ngày mai trong chuyến đi chơi ở hồ bơi tại Thủ Đức, khi gặp Vi rồi thì hấn cần phải nói lên những lời hỏi han thật âu yếm và tình tứ như thế nào. Những câu văn bóng bẩy mà hấn đã nghĩ ra thì sặc mùi trong tiểu thuyết hay nói đúng hơn là có chút ít văn chương đạo ra trong những câu tân cổ giao duyên mà hấn đã từng nghe lỏm từ máy thu thanh của nhà hàng xóm, giờ đây góp nhặt lại rồi thêm bớt và sửa chữa chút đỉnh, chờ đến khi gặp Vi thì cứ như thế mà tuôn ra. Từng chữ từng câu học thuộc lòng không vấp một tí nào, nhưng có một câu thật quan trọng đó là "anh nhớ và yêu em thật nhiều" thì hấn không biết phải nói trong lúc nào hay dịp nào, thôi thì tùy cơ ứng biến vậy.

Nhưng rồi cho đến sáng nay, lúc gặp nhau thì những câu hay ho mà hấn suy nghĩ suốt đêm tự nhiên biến mất, để lại trong đầu là một khoảng trống trống rỗng xa lạ. Lúc ấy gã thật thụ động chỉ biết ấp a ấp úng trả lời một vài câu hỏi của Vi, cái vẻ hoạt bát lanh lợi thường khi bây giờ biến đâu mất. Không biết nói gì suốt đoạn đường từ Saigon đến Thủ Đức ngoài những câu trả lời khi Vi hỏi đến. Rồi có lúc chợt nhớ ra được một vài câu thật tình tứ thì lại ngại miệng ú ớ một hồi mà không dám nói ra.

- Sao hôm nay Long ít nói vậy.

Vi hỏi khi vừa bước xuống xe, Long ngập ngừng đáp:

- chắc tại đêm qua mất ngủ - Rồi cả hai sánh bước đi vào.

- Long ơi, cho Vi vịn tay một tí đi, đường này sao mà khó đi quá vậy.

Tiếng Vi thở thê bên tai khiến hấn càng thêm bồn loạn, không đợi Long trả lời Vi đã nắm chặt lấy tay Long. Long ngỡ rồi đỏ mặt, trái tim bồn loạn lên nhưng sau cùng cũng lấy được bình tĩnh rồi nói:

- Đường như vậy đâu có gì khó đi đâu.

Nói xong hấn mới biết là vô duyên. Cùng lúc ấy Vi cũng buông tay hấn ra và nói:

- Được rồi, giờ thì không sao rồi.

Con đường từ chỗ gửi xe dẫn vào hồ tắm Ngọc Thủy ở Thủ Đức làm gì mà khó đi, nhưng lúc đó hấn thật ngu ngơ chưa hiểu được.

Long biết bơi chút ít, nên vừa vào đến hồ là hấn nhảy xuống chỗ sâu nhất và cứ thế mà lội ngang hồ được mấy vòng, sau đó mới ngo quanh quất và bơi lại phía Vi đang đứng trong chỗ cạn. Vi ngoắt hấn lại rồi nói:

- Long tập cho Vi bơi đi, Vi chưa biết bơi.

Nhìn Vi hấn trả lời:

- Trước tiên Vi vịn vào bờ hồ rồi thả dài người ra, đạp hai chân như vậy nè.

Long nói và đồng thời làm động tác để Vi tập theo. Không được bao lâu thì Vi đi lại bên cạnh hấn nhỏ giọng nói:

- Đạp chân hoài cũng không nổi được thân mình của Vi, hay là Long ôm eo Vi để Vi đạp chân, như vậy có lẽ tập được nhanh hơn.

Nghe cũng có lý, Long ôm eo của Vi, trong lúc Vi đạp chân thì gã lơ đãng nhìn vào bờ vai của Vi, bất chợt như không kìm hãm nổi hấn nhìn lần xuống chiếc eo thon nhỏ của nàng, sau đó liếc qua đôi mông tròn trịa thật đáng yêu. Cho đến đây thì máu trong người hấn như sôi sùng sục, một cảm giác gì ngây ngất chạy khắp trong người, rồi thì một cảm giác xấu hổ và lo sợ đến rất nhanh. Không biết có phải vì mắc cỡ hay không mà hấn buông Vi ra và nhanh nhẹn nhảy lên bờ hồ gần đó ngồi bó chân lại, đang cố gắng kìm hãm lại cảm xúc của mình nên hấn cũng không còn tâm trí đâu để ý Vi đang làm gì. Một chút sau Vi leo lên ngồi cạnh rồi nhìn hấn nét mặt hơi giận dữ:

- Long làm gì vậy? Vi uống nước quá trời luôn.

Long vội nói:

- Hồi nãy bị vọt bẻ nên sợ quá chạy lên đây.

- Chỗ nào vậy?

Giọng Vi hơi khấn trương hỏi, Long chỉ đại vào bắp chuối một bên chân và nói:

- ở đây nè.

- có đau lắm không?

Vi thoáng lộ nét lo âu, vừa hỏi thì bàn tay nhỏ nhắn của nàng cũng nhanh nhẹn xoa bóp vào bắp chuối của Long; một cảm giác vừa êm ái vừa dịu ngọt dâng trào trong lòng ngực của hấn. Bất chợt một giọng nói quen thuộc của Minh vang lên:

- mà có sao không? chuyện gì vậy?

- Không gì hết, tao bị vọt bẻ thôi.

Long trả lời trong khi Vi nhanh nhẹn rút tay lại, Minh nói:

- Chắc tại mày không chịu khởi động làm ấm trước khi bơi chứ gì.
- Có lẽ là vậy.

Long đáp lời, Minh chuyển đề tài nói:

- còn hai tuần nữa là đến liên hoan cuối năm trong lớp, công việc tổ chức liên hoan hơi bận rộn, có lẽ tao không còn thời gian để đi chơi nữa. Mày học nhảy đầm tới đâu rồi, kỳ này mày phải mời bà Vi làm bạn nhảy của mày đến dự tiệc tất niên bên lớp tao đó.

- Cũng tập dượt mỗi đêm nhưng tập hoài cũng không khá.

Long trả lời. Thật vậy, có lẽ Long không có khiếu trong việc nhảy nhót, hay là hẳn cũng chẳng có chút đam mê hoặc có thể là hẳn ngại đi đến những nơi sang chảnh, chỗ ăn chơi của các cô chiêu và cậu ấm, lấy quần áo đâu để mà chưng diện vì lúc nào hẳn cũng chỉ có duy nhất một bộ quần xanh áo trắng để bạn đi học mà thôi.

Chỉ còn hơn nửa tháng nữa là đến tết, với bầu không khí chuẩn bị đón tết khắp nơi khiến cho mọi người đều thêm vui vẻ. Long tham gia vào nhóm bích báo của trường để đi bán tại các trường khác, học hành thì tạm gác lại, mặc dù lớp học thầy vẫn dạy nhưng hẳn có lý do chính đáng nên được miễn vào lớp trong những ngày này. Thật ra tất cả đều trông ngóng tết đến nên cũng chẳng có đứa nào chú tâm đến học hành, thầy vào lớp có lẽ cũng cảm thấy chán nản nên chẳng có hứng thú gì mà dạy học.

Cho dù bận rộn và vui vẻ trong bầu không khí đón tết nhưng hẳn vẫn nhớ đến Vi, vẫn cứ dật mộng mỗi đêm, nghĩ đến không bao lâu nữa sẽ gặp được nàng, sẽ ôm nàng vào lòng lướt theo điệu nhạc trên sàn nhảy. Nghĩ đến đây hẳn hơi bối rối, từ trước đến nay hẳn chưa từng bước chân ra sàn nhảy lần nào, ở nhà chỉ len lén học trong lúc không có ai. Không có radio thì nói chi đến máy thu băng, cho nên khi luyện nhảy một mình thì hẳn chỉ biết đếm “một hai” hay “bùm chách” cho vũ điệu luân vũ Valse hay là “bùm chách chách” cho điệu vũ Boston. Trong lúc vừa đếm “một hai ba bốn” vừa bước theo điệu nhảy rumba và cũng đồng thời suy nghĩ mình nên chọn điệu nhảy này vì có lẽ đây là vũ điệu dễ nhất trong các điệu nhảy. Thế rồi hẳn chuyên chú luyện tập duy nhất điệu vũ này, ngay cả lúc trước khi ngủ, nằm trên giường hẳn cũng nghĩ đến điệu nhạc mà đưa hai tay lên như là đang vòng tay ôm người đẹp vào lòng để bước đi trong điệu luân vũ.

Nghĩ đến ngày được gặp Vi, hẳn càng thêm nao nức, nhưng nhiều lúc lại có tư tưởng đối chọi, hẳn lại muốn thời gian kéo dài hơn để có thể luyện tập cho thành thạo. Giây phút quan trọng rồi cũng đến, hôm ấy hẳn dậy sớm hơn thường ngày, tắm rửa cẩn thận cho dù chiều qua hẳn đã tắm rồi, bận vào cái quần xanh đã giặt ủi thẳng nếp từ tối hôm qua, với lấy cái áo sơ mi màu xanh nhạt may ôm eo theo kiểu thời trang mà hẳn đã mượn của em hẳn. Lân vì đang đi học tại một trường không đòi hỏi phải mặc đồng phục nên em hẳn không bao giờ thềm may áo trắng để mặc vì thế gã có thể mượn đỡ để dùng trong dịp này.

Phóng xe đến trường của Minh học trước giờ hẹn gần nửa tiếng, hấn nghĩ chẳng thà mình đợi còn hơn là nàng phải đứng lóng ngóng đợi mình. Một lúc lâu sau thì Vi và Minh đến, Long sánh vai đi bên cạnh Vi trước bao nhiêu cặp mắt ước muốn của những nam sinh khác. Long nhiều lúc muốn đưa tay ra nắm lấy bàn tay xinh xắn của nàng, nhưng vẫn không dám, cho đến lúc này hấn cũng chưa từng chủ động nắm tay một người con gái nào. Lần trước Vi nắm tay hấn, tuy chỉ có chốc lát, nhưng đã làm cơ thể hấn tê rần như có một luồng điện chạy khắp người, về nhà hôm đó hấn như người mất hồn, nhớ đến cảm giác ngây ngất đó mà không tài nào ngủ được, tự nhủ thầm lần sau gặp nàng hấn sẽ chủ động nắm tay và nói ra một câu khó nói nhất trong đời là “anh yêu em”. Đang miên mang suy nghĩ, bọn hấn đã đến cửa lớp học, một vài bạn của Minh bước ra chào hỏi, sau màn giới thiệu khi đã biết Vi là chị của Minh thì bọn họ xem Long như vô hình, chỉ xúm lại nói chuyện với Vi càng lúc càng đông.

Trong tâm trạng ngẩn ngơ và hơi run, Long bước về phía Minh đang đứng trước dãy bàn để thức ăn. Lúc này phòng học khá trống trải, ngoại trừ một dãy bàn dựa vào một vách tường dùng để bày thức ăn và nước uống, ở giữa là một cái máy magnetophone to dùng và cặp loa cũng lớn không kém, những khoảng trống của ba vách tường còn lại trong phòng thì được kê những hàng ghế dài để mọi người ngồi, tất cả những bàn ghế còn lại thì cho ra chất đống ngoài sân. Minh đang nhai nhóp nhép gì đó trong miệng, Long hỏi:

- Mày ăn gì đó?

Minh đáp:

- Chả giò, ngon lắm mày ăn đi.

- Ăn được hả?

Long hỏi rồi không cần câu trả lời, hấn đưa hai ngón tay nhón lấy một cái bỏ vào miệng, thuận tay bên kia lấy cái khăn giấy bỏ hai cuộn chả giò và cái bánh pate chaud mang đến cho Vi, nàng cầm lấy và cảm ơn, hấn nói:

- Ăn đi, để đói bụng thì không tốt, để Long lấy nước cho.

Thấy thái độ chăm sóc của hấn đối với Vi thì cả bọn con trai bắt đầu hơi e dè và giãn ra. Hấn mang nước đến cho Vi và bắt đầu hỏi han nàng những câu đại loại như hai tuần rồi ra sao, có đi đâu chơi hay không.

- Vi muốn uống nước ngọt, lấy cho Vi chai nước cam đi.

Long vội vã rời ghế chạy đi lấy nước cam, đang cầm chai nước chuẩn bị trở về chỗ thì Bình một người bạn của Minh mà Long cũng từng gặp qua một vài lần khi uống cà phê cùng với Minh, tiến đến bên cạnh mở lời chào và nói:

- Bờ mày hả, sao mà già quá vậy.

Long hơi ngại ngùng không biết trả lời như thế nào, ngập ngừng một lúc mới nói:

- Ừ, chị của Minh.

Với một giọng thật nhỏ, nói xong Long mới nghĩ không biết “ừ” như thế này là thế nào. Bình hình như không để ý câu trả lời của hắn, quay bước theo Long nói:

- Ah! thì ra cô ta là chị của Minh, nãy giờ thấy cô ta có vẻ buồn, thôi để tao tới nói chuyện một chút, tao cũng ở trong ban tiếp tân giống Minh, để khách đứng một mình thì coi sao được.

Long vẫn chưa nghĩ ra được thâm ý của Bình mà chỉ nghĩ là hắn muốn lo tiếp đãi khách khứa để tròn tình chủ khách mà thôi, vả lại câu đầu tiên hắn đã chê Vi già rồi, vì thế Long mất đi cảnh giác. Vừa gặp Vi, Bình đã vội vàng giới thiệu mình bằng một giọng lịch thiệp, hơi cúi đầu và chìa tay ra bắt nhẹ tay Vi:

- Tôi Bình bạn của Minh, hân hạnh được biết Vi.

Trong đầu Long chợt lóe lên “ủa sao lúc nãy làm như không biết cô đó là ai, bây giờ thì nói ra cả tên”.

Những lần trước kia khi ngồi uống cà phê chung, có nói chuyện nhưng Long cũng vẫn không mấy thích Bình, anh chàng này có tướng cao ráo lại là con nhà giàu nên hay khoe khoang khoác lác về việc ăn chơi và cua gái, những chuyện mà Long hầu như mù tịt, tuy ăn chơi nhưng Bình học hành cũng thuộc loại giỏi không thua kém ai. Liếc nhìn qua thì lúc này Bình đang tới tấp nói chuyện với Vi, nàng ta cũng không kém chi, cười nói vui vẻ đón tiếp câu chuyện.

Đột nhiên tiếng của Minh vang lên trong micro giới thiệu lý do và chương trình ngày hôm nay, nhạc trỗi lên và khiêu vũ bắt đầu. Lần đầu tiên dự tiệc khiêu vũ nên Long hơi run và không dám mời Vi ra sàn nhảy trong bản đầu tiên vì biết rằng cũng có nhiều người đang chăm chú nhìn vào những cặp đang biểu diễn và chính họ cũng không tự tin để bước ra sàn nhảy. Vi kín đáo liếc Long và thấy hắn không có phản ứng gì nên cố giữ vẻ mặt thản nhiên. Những chi tiết như vậy làm sao qua được cặp mắt của Bình nên hắn đã thản nhiên đưa tay ra mời Vi. Mặt Long đỏ bừng trong lúc tim hắn nhảy loạn cào cào khi thấy Vi hồn nhiên bước ra sàn nhảy với Bình, tự nhiên bụng hắn thóp lại, một cảm giác hụt hẫng như mình vừa đánh mất một món đồ gì thật quý giá. Trở lại ghế ngồi sau khi bản nhạc kết thúc, Vi hỏi:

- Long thấy Vi nhảy được không?

- Vi nhảy đẹp lắm, Long mới học, không biết có nhảy được hay không.

Long đáp rồi nói tiếp:

- Hay là khi nào đến bản nhạc rumba Vi ra nhảy với Long nhen.

Vi khe khẽ gật đầu. Thêm một vài người nữa đến mời Vi nhảy những bản kế tiếp, một hồi sau bất chợt Vi nắm lấy tay hắn nói khẽ:

- bản rumba nè.

Rồi dắt hấn ra. Long bấn loạn không biết bước như thế nào, lúc ấy Vi mới kéo Long nhẹ nhàng bước, hấn chỉ biết nhích theo nhịp kéo của nàng, rồi bất chợt nghĩ ra liền nhìn xuống chân, chỉ trong phút chốc đã hình dung được bước chân của Vi và bài học “một hai ba bốn” của hấn mà bước đi không còn dầm đạp phải chân của Vi nữa.

Trở về ghế ngồi, mồ hôi đầm hết cả áo, hấn liếc nhìn Vi, gương mặt nàng hơi mỉm cười hiền dịu như một nàng tiên giáng trần. Ngồi một hồi nhìn mọi người trên sàn nhảy hết bản này đến bản khác, trong lúc hết chàng này đến chàng kia lần lượt mời Vi ra sàn nhảy, một lúc sau như có lẽ đã khá mệt, Vi từ chối không nhảy tiếp khi có lời mời, ngồi nói chuyện với Long.

- hôm nay là hăm sáu tết rồi, ngày mai hai mươi bảy bắt đầu có chợ hoa, Long có đi không,

Ngập ngừng Vi tiếp:

- Nếu có đi thì Long rủ thêm một số bạn đi chung cho vui, Vi cũng đi nữa.

Vừa lúc đó Bình cũng sáp tới chêm vào một câu:

- đi chợ hoa hả? Bình cũng đi nữa.

Tiếng nói của Bình khá to vì trong lúc đó bản nhạc cũng vừa mới chấm dứt thế là cả đám con trai lại bu quanh Vi lao nhao:

- Cho tôi đi nữa.

Vi nhoẻn miệng cười đáp:

- Vậy ai muốn đi thì mình hẹn đúng bảy giờ tối đêm hăm tám tết phải có mặt trước rạp Rex rồi cùng đi.

Thế là cả đám tiếp tục bàn tính chương trình đi chơi chợ hoa đêm hai mươi tám tết.

Phụ giúp mẹ từ sáng cho đến chiều, hôm nay là hai mươi tám tết rồi, trong lúc ngồi nghỉ mệt hấn bèn lựa lời xin phép để đi chơi. Chưa nói hết câu thì mẹ hấn đã quát:

- Công chuyện đang đăng đăng đê đê mà mày đòi đi đâu, đợi ngày khác đi không được hả?

- Con có hẹn với bạn rồi.

Hấn trả lời.

- Thì hẹn lại ngày khác, hôm nay là hăm tám tết rồi, tối nay là phải rửa nhà cho xong, ngày mai là phải giặt mùng mền ra gối, mốt là đón ông bà rồi, mày còn phải lo đi tặng quà cho bà con nữa, không làm cho xong thì đừng có ăn tết.

Tiếng quát mắng của mẹ hấn nhỏ dần một phần là vì hấn bước xa dần nhà bếp, một phần cũng vì mẹ hấn không còn hơi sức nữa để nói cho lớn tiếng. Như vậy cuộc đi chơi đêm nay đành phải bỏ, hấn dậm chân mà nghe trong lòng tiếc hùi hụi.

- Cần gì mà phải ăn tết cho mệt.

Hắn lằm bằm. Từ nhỏ đến lớn hắn đối với tết hình như có một cảm giác không mấy thích thú, ngoại trừ trước tết được cho đi may một bộ đồ mới và sau tết được tiền lì xì có thể dành dụm để tiêu xài hơn một tháng. May quần áo thì năm nào hắn cũng được giao cho một xấp vải xanh dương đậm để may quần và một xấp vải trắng để may áo sơ mi cộc tay, một điều chán ghét nhất là phải đem đến một tiệm may quần áo chuyên may cho người lớn tuổi mà may, ba má hắn có quen biết tiệm đó cho nên chủ tiệm may phải may theo ý của ba má hắn chứ không được theo ý hắn. Mốt áo quần thì thay đổi hàng năm, lúc thì quần bó chặt, có năm thì mốt ống loe rồi năm khác thì mốt quần cigar, vậy mà hắn thì muôn thuở vẫn là quần suôn đuột từ trên xuống dưới, lúc còn nhỏ thì đầu năm mặc quần phải kéo lên gần đến ngực, cuối năm thì mặc khá vừa vặn, nhưng lúc đó thì hai mông đã sờn rách rồi. Còn may áo thì lúc nào cũng rộng thùng thình, bỏ hai con gà vào chắc vẫn còn được.

Buồn rầu hắn lại nghĩ đến việc ngày mai lại phải ghé những nhà bà con, những người mà mẹ hắn đã nói là phải tặng quà tết vì “ơn nghĩa”, quà tặng sẽ là một đôi gà hay một cặp rượu rẻ tiền, nhìn mặt những người này khi nhận quà với vẻ không muốn; có lẽ vì quà rẻ tiền, cho dù rẻ tiền nhưng mẹ hắn vẫn phải chắt bóp và có khi phải mượn nợ để mua làm quà cho những người này. Những người mà thỉnh thoảng hắn phải chở mẹ đến và ngồi chờ ngoài cổng để mẹ hắn ngồi lân la cả buổi mới mở được lời xin khất lần món nợ vì chưa thể trả nổi. Trong những lúc đó hắn mới hiểu được tại sao chiến tranh không bao giờ dứt và tại sao có người lại ngã theo và tin tưởng vào chủ thuyết của cộng sản vì mơ mộng có một thế giới đại đồng, không còn kẻ nghèo người giàu, không còn bóc lột, không còn tội ác, làm theo khả năng mà hưởng theo nhu cầu. Những khi nhìn thấy mẹ hắn khất nợ hay gọi chị xưng em với những người bạn làm ăn nhưng thật chất là họ chỉ biết gạt gẫm, hắn cũng chỉ còn biết tự nhủ cố gắng học hành để phát triển trí tuệ cho đủ khôn ngoan, và chỉ có như vậy mới có thể sống một cuộc sống mà không bị ai ức hiếp hay chèn ép mình.

Cha mẹ hắn xưa kia là con cái trong gia đình giàu có ở những miền xa xôi được gửi về Sài Gòn để đi học từ nhỏ đến lớn, lớn lên rồi thì được ông bà hắn sắp xếp cho lấy nhau, của thì ăn không hết cho nên chỉ biết ăn chơi hưởng thụ từ nhỏ còn làm ăn thì không biết tí gì nói chi đến những mảnh khoe lừa đảo. Rồi chiến tranh bùng nổ, Việt Minh cướp chính quyền tiếp theo là những pha đấu tố người giàu để cướp của, ông bà hắn là những nạn nhân của lần đấu tố này. Rồi thì ba má phải trôi dạt trở lại Sài Gòn với chút ít của cải vàng vòng mang theo, ăn xài mua bán riết rồi cũng hết, ba hắn thì xin được chân làm công chức không nuôi nổi cả gia đình còn mẹ thì phải bôn ba làm ăn buôn bán để bù đắp vào khoảng thiếu hụt. Khi vừa đủ lớn khôn, Long cũng bắt đầu phụ giúp cha mẹ, càng hiểu và nhận thức rõ hơn lòng người, càng yêu mến cha mẹ hơn. Cho nên không được phép đi chơi mà phải phụ việc nhà cho xong, hắn cũng đành phải chiều ý mẹ mà không dám cãi lại.

Đêm ba mươi tết, Long tự nhủ rằng mình sẽ thức chờ đợi giao thừa, sẽ chấp tay cầu nguyện những gì tốt đẹp nhất trong năm mới, nguyện cầu hai đứa yêu nhau. Tự nhiên hắn lại nhớ đến Vi, nhớ đến vài cử chỉ âu yếm của nàng trong buổi tiệc tất niên vừa qua, không biết giờ này

nàng đang làm gì, có nhớ đến hần hay không, có lẽ nàng sẽ không mệt mỏi như hần, bởi vì sống trong một gia đình khá giả, có người giúp việc thì cần gì phải động đến móng tay, có chăng chỉ là làm cho vui như những cô gái nhà giàu khác thích học đòi nữ công gia chánh, rảnh rỗi thì làm bánh mứt, làm xong thì đem vứt vào thùng rác vì không ai ăn nổi.

Giờ này cũng chưa đến tám giờ tối, công việc hầu như đều hoàn tất, mọi người giờ đây mới được thư thả ngồi uống trà để đón giao thừa, mẹ hần rất hài lòng vì tin rằng bước sang năm mới, nếu được thư thả thì mọi sự sẽ hạnh thông. Điều này hần cũng đã chứng kiến hàng năm, nghèo thì vẫn nghèo, cực khổ thì vẫn hoàn cực khổ. Cơn buồn ngủ bất chợt kéo đến, hần lê bước đến giường nằm xuống nhưng vẫn tiếp tục góp tiếng cười nói trong câu chuyện đang dở dang. Toàn thân giờ đây đau nhức trong từng sợi thịt bởi vì đã vận động quá sức trong mấy ngày qua, vì thế vừa ngả lưng xuống nói chưa được ba câu thì hần đã chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Thức giấc thì trời vẫn còn tối thui, cổ họng đang khô rát, chui ra khỏi giường và mò lần đến bàn ăn, dưới ánh sáng leo lét của ngọn đèn dầu trên bàn thờ phật, hần rót một ly nước trà rồi uống ực một cái, nước trà chạy dọc theo cổ họng mang theo một cảm giác nhức nhối trong cổ nhưng cảm giác khát nước thì đã biến mất hần. Hần trở lại giường tư tưởng đến bóng hình của Vi rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào mà không hay biết. Thức dậy thì trời đã sáng hần, uống một viên thuốc cảm rồi vội vã thay đồ để chuẩn bị cùng cả nhà đi mừng tuổi họ hàng, đây là dịp duy nhất trong năm để có thể rủng rỉnh chút đỉnh tiền trong túi.

Sáng mùng ba tết hần quyết định phải đến nhà Minh để chúc tết, nôn nóng được gặp và nói chuyện với Vi, hôm nay hần phải tìm cơ hội mời nàng đi xi nê, xong rồi sẽ cùng nàng đi ăn mì vịt tiềm Lacay, món mì mà hần cảm thấy là ngon nhất trên đời, nhưng tiếc nhất vẫn là chỉ có đủ tiền để ăn mỗi năm một lần trong dịp tết.

Minh mở cổng cho Long dắt xe vào, sau khi chào hỏi và chúc tết ba má Minh xong thì hai ông bà cũng dắt xe ra đi chúc tết bà con, còn lại Minh và hần ngồi nói chuyện, thấp thỏm một hồi vẫn không thấy bóng dáng của Vi xuất hiện, hần đánh bạo hỏi:

- Sao nãy giờ không thấy Vi vậy?

Minh đáp:

- Bả đi chơi từ hồi sớm rồi, chắc là đi ăn sáng với bạn bè.

Trong lòng bỗng như có gì trùng xuống, hần cố nấn ná thêm một chút nữa rồi cáo biệt ra về, lòng không mấy vui. Lỡ chuyến này không gặp được Vi thì lấy cớ gì để ngày hôm khác tới nhà nàng lần nữa, hay là ngày mai viện cớ đến rủ Minh đi uống cà phê, nhân tiện mời Vi rồi sau đó tìm cách tách riêng ra đi chơi.

Nghĩ vậy Long cảm thấy vui trở lại cho nên thay vì phóng xe về nhà hần lại quay ngược lại chạy về hướng chợ Bến Thành dự định đánh một vòng Sài Gòn xem phố xá ra sao trong mấy ngày tết. Đến ngã tư bị đèn đỏ thắng xe lại và lơ đãng nhìn ngắm cảnh vật hai bên phố. Lúc ánh mắt hướng về phía trước, bỗng dưng hần giật bắn người khi nhìn thấy Vi đang được Bình chở ngồi

phía sau xe. Cô nàng vội nhanh nhẹn quay đầu hướng về mé trước vờ như không thấy Long và cũng đồng thời dấu đi khuôn mặt đỏ ửng có lẽ hy vọng là Long không nhìn rõ người ấy chính là nàng. Tim Long đập loạn, cơn giận dâng trào, mình phải làm gì bây giờ, không lẽ chạy đến kêu nàng vài tiếng rồi trách móc tại sao em lại đi với người khác. Mình có là gì với nàng đâu, chỉ có trên dưới chục lần đi chơi mà cũng chưa hề lần nào đi chơi riêng rẽ, trong khi rõ ràng nàng đang đi riêng rẽ với người ta kìa. Long vội quay mặt ngó qua dãy phố bên kia đường làm như chăm chú nhìn xem tiệm bên đó có bán những món đồ mình cần mua hay không. Tiếng còi xe inh ỏi mé sau thúc dục hấn chạy vì đèn xanh náy giờ mà xe hấn vẫn chưa lăn bánh, giật mình rồ ga phóng mạnh đi, chiếc Honda hơi chao đảo một tí rồi lấy lại thăng bằng mà phóng tới hướng về nhà gã.

Về đến nhà hấn leo lên giường ngủ thiếp đi mà không ăn uống gì, thức dậy thì trời chiều cũng ngả qua hoàng hôn, nhớ lại hình ảnh Vi ngồi sau lưng Bình mà tim đau nhói, đau xót cho một cuộc tình đầu đời, chỉ biết yêu thầm người ta rồi tự mình đau khổ, giờ đây làm sao mà quên được, thật tình hấn muốn khóc, nếu khóc mà có thể quên được hình bóng nàng thì hấn cũng đã ráng mà tru lên rồi. Văng vẳng tiếng ca phát ra từ radio của nhà hàng xóm hôm nay nghe sao mà não ruột "...người ta lại bỏ con rồi chúa ơi..." con tim lại một lần nữa quặn đau và nhức nhối trong một nỗi buồn thâm thẳm. Đã ngủ rồi giờ thì có muốn ngủ thêm nữa cũng chẳng được.

- Long dậy ăn cơm.

Có tiếng của chị hấn từ nhà bếp gọi vọng lên, Long ngồi dậy bước xuống. Tất cả đang ngồi quay quần bên bàn ăn, tiếng nói cười vui vẻ. Ngồi vào ghế, làm vẻ mặt thản nhiên chêm vào những câu vô thưởng vô phạt để tránh đi ánh mắt dò hỏi của mẹ hấn, cuối cùng như không thể nhịn được bà hỏi:

- Con làm sao vậy, có gì hôn?

- Không có gì, có lẽ bị bệnh từ hôm mồng một đến nay vẫn chưa khỏi, chắc phải mua thêm thuốc để uống.

Long trả lời. Rồi liên tục mấy hôm sau hấn vẫn cứ nằm dài trên giường để gặm nhấm nỗi đau đón khôn nguôi của mình, có ai hỏi đến thì hấn chỉ viện cớ là đang bị bệnh.

Qua hết kỳ nghỉ tết rồi đi học trở lại, bài vở càng lúc càng nhiều khiến hấn dần dần quên đi nỗi nhớ nhung. Minh đến tìm Long vào một buổi chiều, hai đứa đèo nhau trên một chiếc xe máy chạy đến quán cà phê quen thuộc, vào đó đã thấy cả đám bạn đang ngồi, hấn giơ tay chào và bắt đầu vui vẻ hòa vào những câu chuyện phiếm của bạn bè. Trên đường về, Minh hỏi:

- Sao hôm rày mày không ghé rủ tao đi chơi, bạn hả?

- Lúc rày hơi bận, vả lại từ đầu niên học đến giờ có học hành gì đâu, năm nay là năm thi, bài vở lại nhiều cần phải học rút để kịp chương trình, thi rớt là phải đi lính.

Long đáp lời xong thì Minh tiếp lời Long:

- Uhm, phải ráng học không thì đi lính là chết mẹ, nhưng mà thỉnh thoảng nếu rảnh ghé qua tao để mình còn đi uống cà phê chứ.

Chương 5

Như một cuộn phim lướt nhanh, Long đang nhớ đến quá khứ của một thời yêu nàng, quả thật, ngay cả thời gian qua đi khá lâu rồi, cho dù bận rộn huấn luyện quân sự không còn đủ thời gian để ngủ thế mà hình bóng yêu kiều của nàng thỉnh thoảng vẫn xâm nhập vào tâm trí gã. Có người nói mối tình đầu không dễ dàng gì mà quên được, quả đúng thật là như vậy, biết người ta không yêu mình thế nhưng lòng mình vẫn nhớ, vẫn nghĩ đến người ấy.

Nhớ lại lúc Minh và Vi vừa ngồi vào bàn ngoài khu tiếp tân hôm hai người ấy vào thăm Long, hẳn đã nhìn Vi thật lâu rồi khẽ nói:

- Vi ốm hơn nhiều rồi chắc lo bận học chứ gì, ráng giữ gìn sức khỏe.

Không để cho hẳn nói dứt câu, Vi chen vào:

- Vi có mua mấy cái bánh pate chaud mà Long thích nè ăn đi.

Tiếp theo là những loạt câu hỏi mà nàng muốn biết về cuộc sống trong trại huấn luyện có khó cực như những lời đồn đại hay không khiến hẳn trả lời không ngừng nghỉ, ngay cả cái bánh mới ăn một miếng mà vẫn còn cầm hoài trên tay chưa cắn được đến miếng thứ hai. Long trầm ngâm nói:

- Chỉ còn ba tuần nữa là đến ngày mãn khóa rồi, hiện tại tập huấn thì ít mà học thi thì nhiều.

Ngẫm nghĩ một lúc rồi hẳn nói tiếp:

- tránh võ dừa lại gặp võ dừa...tưởng đi lính sẽ thoát được kiếp học hành, ai dè còn học bạo hơn, không có thời gian để ngủ.

Nghe nói vậy Vi lè lưỡi:

- Nói đến học là Vi sợ lắm rồi, tại ba má bắt học chứ nếu không Vi ở nhà cho đỡ khổ.

Cả Long và Minh đều cười vì câu nói này của Vi, đến lúc này Long mới lên tiếng mời, cho dù trong lòng không hy vọng Vi sẽ chấp nhận lời mời này.

- Ngày mãn khóa sẽ rơi vào sáng thứ bảy giữa tháng sau, nếu Minh và Vi có rảnh thì mời hai bạn đến dự buổi lễ này.

Trái với suy nghĩ của Long, cả hai đều reo lên vui vẻ và hẹn sẽ đến dự.

- Vi chưa từng dự lễ tốt nghiệp sĩ quan lần nào... hi hi... kỳ này có dịp để khoe với mấy con nhỏ bạn của mình rồi.

Nhìn thấy Vi vui vẻ, Long cũng vui theo.

- Thế thì lần về phép tuần tới Long sẽ ghé nhà trao thiệp mời.

Cả ba chuyện vẫn một hồi rồi Minh và Vi cáo từ ra về để kịp đến gặp bạn bè tại Lái Thiêu. Nhìn Vi vui vẻ chào tạm biệt, Long tự dưng cảm thấy một chút gì đó vui vui trong lòng. Về sau này mỗi lần nghĩ đến Vi hẳn cũng nhận thức ra rằng mình không phải là người mà Vi yêu thương nên hẳn đã không còn tơ tưởng đến nàng nữa, tuy thỉnh thoảng vẫn còn nhớ đến những cử chỉ đáng yêu của nàng dành cho mình trước kia, nay nhìn thấy nàng vui trong hạnh phúc thì hẳn cũng thấy trong lòng êm ấm hơn. Đây là lối suy nghĩ của hẳn lúc sau này, vì được đào luyện trong quân đội khoảng thời gian qua đã giúp cho hẳn có những nhận xét, quyết định sáng suốt và nhanh chóng cho từng vấn đề, cái gì của mình thì là của mình có cưỡng cầu thì cũng vô ích, cho dù có được thì chỉ là những thứ mà kẻ khác ban bố cho. Quân trường đã đào luyện cho hẳn một niềm tự tin mãnh liệt vào bản thân để hành động vững vàng trong danh dự và trách nhiệm. Thứ gì muốn có mình phải tự sức tranh đấu để có và phải có thứ tốt nhất và trọn vẹn nhất, chứ không phải có do từ sự ban ơn hay bố thí của người khác.

Thật vậy, so sánh với một năm về trước, con người của hẳn đã hoàn toàn thay đổi. Được sinh ra đời và lớn lên với chỉ số IQ ở mức trung bình cho nên hẳn rất cần học hỏi nhiều từ những người khác, có nhiều thứ phải từ do kinh nghiệm từng trải qua rồi mới biết được, thời trung học bình thường hẳn rất ngưỡng mộ những bạn đứng nhất nhì trong lớp, những bạn này học hành đã giỏi giang mà sự hiểu biết cũng hơn tất cả các bạn trong lớp, thầy cô hỏi câu gì thì giơ tay trả lời ngay trong khi đầu óc của hẳn chậm chạp vẫn còn chưa hiểu hết nghĩa của câu hỏi. Rồi đến tách nhút nhát và ngại khó của hẳn, nhiều lúc nghĩ đến mà phát rầu, hẳn cố sửa nhưng sửa hoài vẫn không được nên phó mặc và quy vào là bản tánh trời cho thì làm sao mà sửa được rồi vịn vào câu thành ngữ “giang sơn dễ đổi, bản tánh khó dời” mà cứ chịu theo lẽ tự nhiên. Thế rồi chỉ sau một tháng huấn nhục đã biến hẳn thành một người khác, chuyện gì cũng phải nhanh nhẹn, việc gì cũng làm rồi biến thành thói quen, lúc ấy mới chợt thấy nếu bắt tay vào làm liền một cách nhanh nhẹn thì mọi việc sẽ xong còn chần chừ thì không làm được gì và điều quan trọng nhất là không có gì là khó nếu chịu cố gắng hết sức mình.

Chỉ trong một vài ngày đầu của tháng huấn nhục hẳn nhận ngay ra, các huynh trưởng cũng cùng một trang lứa với hẳn, ngày xưa cũng yếu ớt thư sinh, thế sao bây giờ lại uy nghiêm và mỗi lần hét lên lại có rất nhiều đàn em run sợ đến thế, từng cử chỉ và hành động của huynh trưởng hẳn nhìn và phân tích để học theo, cùng với giọng điệu như vậy hẳn hét lên một cách uy nghiêm để trả lời câu hỏi của huynh trưởng và cũng kể từ đó các huynh trưởng không còn dùng câu “đàn em yếu đuối” với hẳn nữa. Hẳn biết được nhận lệnh phạt thì cứ thi hành cho dù vô lý cho dù bị ức chế đến đâu cũng phải ráng nhịn, trong lúc yếu thế hay cần người khác thì thứ gì họ nói cũng phải cho là đúng, có vậy mới làm nên việc lớn, đỡ thiệt hại cho bản thân. Những thứ vô lý mà hẳn phải nhịn thì rất nhiều, như là:

- Huynh trưởng từ lúc vào Trường Bộ Binh đã ba tháng rồi chưa từng đi tiểu lần nào, đàn em mới vào mà đã đòi đi tiểu rồi, làm năm mươi cái hít đất coi.

Tiếng gã huynh trưởng thét vào tai, thế là hắn hít muồn xủ. Trở vào xếp hàng đến lúc chịu không nổi phải tè ra quần, mà thật vậy, cả tuần lễ phải chịu đựng cảnh tè trong quần mà không được tắm rửa. Thế rồi hắn học hiểu được bất cứ chuyện gì hay vấn đề gì cũng cần phải đương đầu để giải quyết, mạnh dạn đương đầu thì đối thủ phải e dè nể sợ mình, tách nhút nhát vì thế mà biến mất hẳn trong con người của hắn.

Từ lúc giả biệt Minh và Vi ở khu tiếp tân, những ngày sau đó hắn bận rộn học hành và thi cử liên miên, cố học để thi lấy điểm cao như thế mới có cơ hội chọn một đơn vị theo ý muốn. Lúc này các bạn đồng khóa của hắn khi nói chuyện thì chỉ bàn luận quanh vấn đề chọn đơn vị và những công việc chuẩn bị cho ngày di hành đã trại kéo dài hai ngày đêm để huấn luyện thực tập hành quân, áp dụng những gì đã học được giờ đây mang ra thực hành để rồi kết thúc khóa học.

Sáng chủ nhật Long đến nhà Minh mang theo thiệp mời, Vi lúc ấy đang ở nhà chạy ra mở cổng, nàng tươi cười nói:

- Tụi này đang định đi uống cà phê, Long đi chung luôn nhen.

Nhìn vào sân thấy hai cô bạn Vi đang ngồi trên yên xe máy ngó ra, hắn làm ra vẻ thất vọng rồi nói:

- Tiếc quá, Long phải về nhà sớm có công việc đang chờ, Minh có nhà không Vi.

- Minh đi với bạn rồi, không biết là đi đâu.

Vi trả lời. Nghe nói vậy Long bèn chào từ biệt nhưng không quên dặn dò:

- Vi và Minh phải đến đó nhen.

Thời gian qua đi thật nhanh, hai ngày di hành đã trại kết thúc, giờ đây kỳ thi đã xong chỉ chờ kết quả và nhận đơn vị, mọi người nôn nóng không biết cuộc đời của mình sẽ về đâu. Tuổi trẻ thường không âu lo nhiều, tới đâu thì tới. Trước ngày có kết quả để nhận đơn vị, Long có tên trong danh sách được tuyển chọn vào binh chủng pháo binh, sau khi biết tin này, mọi lo âu đều tan biến, hắn đi một mạch xuống cầu lạc bộ thoải mái thưởng cho mình một đĩa cơm chiên đùi gà và chai coca.

Đêm trước ngày mãn khóa, theo truyền thống, một số được chia nhau ra canh gác tại trung nghĩa đài và nghĩa trang quân đội. Theo lời truyền thuyết từ nhiều huynh trưởng thì đêm đó các âm hồn tử sĩ sẽ tụ tập về để chứng kiến sự thành tâm vì nước quên mình của các đàn em. Có những câu chuyện có vẻ huyền bí như là gió rít lên cuộn cuộn trong phút chốc rồi trở lại bình thường trong đêm đó tại trung nghĩa đài và nhiều huynh trưởng thức gát đêm đó đã nhìn thấy hồn ma hiện về trong tiếng gió rít như rên rỉ khóc than cho một nỗi oan khiên bất diệt.

Sáng hôm ấy trong bộ đồ đại lễ, hắn cùng các đồng đội vào hàng ngũ chuẩn bị cho buổi lễ diễn ra tại Vũ Đình Trường. Sau khi đã ngay ngắn chỉnh tề, tất cả được lệnh cất bước để diễu hành rồi thì sau đó dừng lại trước khán đài. Trong lúc diễu hành hắn liếc nhìn trong đám đông quan khách, có lẽ chỉ có dịp nhìn liếc chút xíu nên đã không nhìn thấy được Vi trong đám đông ấy.

“Hay là nàng chỉ hứa cho vui rồi không đến” ý nghĩ thoáng qua đầu khiến tim hơi thất quặn đau, nhưng cứ gì phải quặn đau trong lòng khi chỉ vì nàng không xuất hiện, hay có phải chẳng đến bây giờ hắn vẫn còn một lòng si mê mộng tưởng đến mối tình tuyệt vọng này. Sau khi quay trái hướng về phía khán đài và hiệu lệnh vừa hô lên:

- Thao diễn, nghỉ.

Hắn liền đảo mắt nhìn về đám đông để tìm kiếm lần nữa, bất chợt con tim bỗng đập rộn lên khi nhìn thấy Vi đứng cạnh Minh trên khán đài, dưới ánh nắng chói chang tỏa sáng trên khuôn mặt khả ái thêm vào chiếc áo dài màu hồng nhạt càng tôn lên vẻ đẹp kiêu sa đài các của nàng.

Chương trình bắt đầu khai mạc bằng lễ chào quốc kỳ, phút mặc niệm và những bài diễn văn... tiếp theo là phần lễ chính thức gắn lon chuẩn úy và lễ mãn khóa. Hiệu lệnh đồng dục:

- Quỳ xuống các sinh viên sĩ quan.

Tất cả đồng loạt quỳ xuống rồi sau đó những thủ tục rất uy nghiêm cùng với màn múa kiếm và bắn cung của thủ khoa. Lúc này hắn mới nhớ một đầu gối của hắn đang quỳ trên lớp sỏi nhỏ vẫn còn rất êm ái nhờ vào miếng băng vệ sinh mà các huynh trưởng khóa trước đã từng dặn dò là phải nhớ mua cho được trước ngày lễ mãn khóa chứ không thì khó mà chống chọi với lớp đá sỏi mà lại là đá ong thật sắc bén này suốt cả tiếng đồng hồ. Với tư thế không nhút nhít như vậy thì cũng mỗi lắm chứ. Giờ đây hắn mới cảm nhận được là sau thời gian huấn luyện, thể chất và sự chịu đựng đã tiến bộ vượt bậc.

- Đứng lên các tân chuẩn úy.

Tiếng hô đồng dục làm hắn quay trở lại với thực tế.

Buổi lễ kết thúc, hắn vui vẻ tươi cười tiến về phía Vi và Minh, cả hai cũng cùng lượt tiến về phía hắn, Long vẫy tay chào, hình như có một cô gái cũng cùng đi bên cạnh Vi trong bộ trang phục đầm thật dễ thương và gợi cảm, tự nhiên hắn cảm thấy mừng và vui vì không có bóng dáng một người đàn ông nào đi bên cạnh Vi, nàng nhanh nhẹn giới thiệu với hắn:

- Nga bạn của Vi còn đây là Long.

Đứng thẳng người, trong đôi găng tay trắng tinh hắn đưa tay ra bắt rồi nói:

- Hân hạnh được biết Nga, chào mừng Nga đến tham dự lễ mãn khóa của bọn anh.

Rồi quay sang nói chuyện với Minh và Vi. Long bắt đầu vừa đi vừa giới thiệu về trường bộ binh, và ngỏ lời mời tất cả cùng đến câu lạc bộ uống ly nước để xem sự khác biệt trong trại lính và bên ngoài như thế nào. Minh thì hỏi han chuyện của Long, sau khi biết hắn còn phải đi học thêm khóa pháo binh thì có vẻ mừng và làm như là hiểu biết nói:

- Như vậy thì khỏe rồi; đỡ cực khổ, không phải lợi. Nhưng mà sao mày chọn được ngành này vậy, chắc phải đậu cao lắm hả?

Long mỉm cười:

- Hay không bằng hên, nó chọn tao chứ không phải tao chọn nó, có lẽ vì tao giỏi toán.
- Khi nào Long đi?

Vi hỏi, Long liền nói:

- Được nghỉ phép hai tuần sau đó sẽ trình diện trường pháo binh tại Dục Mỹ, khóa học sáu tháng thôi.
- Chẳng nào mà mới được ra trại?

Minh hỏi.

- Bây giờ trở về phòng lo những chuyện lặt vặt có lẽ xế trưa sẽ được cấp giấy phép đi về kèm theo lệnh thuyền chuyển đơn vị, xe sẽ chở mình về thẳng Saigon.

Nói xong thì Minh nói liền:

- Nhớ ghé rủ tao uống cà phê, tao học nguyên ngày, chiều tối là rảnh.

Sau cùng thì mọi người ra về, trước khi về Nga ngỏ lời là tuần sau vào chiều tối thứ bảy nàng có tổ chức tiệc sinh nhật tại nhà, mời Long đến dự cho vui, sẵn tiện ghé ngang chở Vi đi luôn, chỉ vì Vi không có ai chở còn Minh thì bận đi với bạn không đến dự được. Long định hỏi “vậy chứ còn Bình thì sao, sao không đi với Vi?” nhưng đã kịp thời ngậm họng lại trước khi câu hỏi được phát ra khỏi cửa miệng; vì nghĩ nếu nói đến chuyện đó trước nhiều người thì thật là mất phong độ. Long tiễn mọi người ra đến chỗ gửi xe rồi quay vào.

Chương 6

Về đến nhà rồi thì tâm trạng thật thoải mái khi cởi bỏ được bộ quân phục, trên người giờ đây lúc nào hần cũng chỉ có duy nhất một cái quần tà lỏn để lộ ra thân hình rắn chắc sáu múi của hần. So với lúc xưa, hiếm khi nào hần cởi trần; có lẽ vì thân thể gầy còm như cây tăm hoặc có thể lo sợ bị trúng gió. Mấy ngày đầu thật thoải mái, nhìn thời gian còn hơn mười ngày mới phải trình diện, vẫn còn lâu và thầm nghĩ mình phải làm gì đó để đỡ buồn tẻ. Sau ngày chủ nhật ăn mừng với những món ăn khoái khẩu mà mẹ hần đã chính tay vào bếp để chuẩn bị cho cả nhà cộng thêm một chút ít rượu bia để mừng gia đình đoàn tụ, rồi mọi thứ trở nên vắng lặng, kẻ đi học người lo đi làm trả lại cho hần sự yên tĩnh đến nỗi không thể chịu đựng được.

Sáng nay thức giấc, như là một cái đồng hồ sinh học, mới năm giờ sáng, cả nhà vẫn còn ngủ say, trần trọc trên giường một hồi rồi như không chịu đựng nổi, vén mùng bước ra khỏi giường, sau khi dọn dẹp giường ngủ, khoác vào chiếc áo thun ba lỗ, hần lảng lảng bước ra khỏi nhà không quên mang theo ít tiền lẻ. Ngoài trời vẫn còn tối om trên đường phố đã lảng vảng bóng người với những quang gánh vội vã đi về hướng chợ, lâu lâu lại có tiếng của những chiếc xe xích lô

máy rú ga inh ỏi phá tan bầu không khí tĩnh mịch của buổi sáng tinh mơ. Bắt đầu chạy bộ dọc theo vỉa hè, mấy hôm nay làm biếng không chạy bộ cho nên có nhiều khi tự dừng cảm thấy ngứa ngứa trong từng sợi thịt. Chạy một hồi lâu thì trời cũng dần sáng, ánh bình minh bắt đầu lộ dạng, nhìn bầu trời thấy có gì đó hơi khác lạ hơn ở quân trường trong lúc chạy bộ, suy nghĩ một lúc thì mới nghĩ được ra là vì những tòa nhà chung quanh che khuất ánh bình minh cho nên bình minh ở thành phố mà hắn thấy là lúc mà mặt trời đã lộ dạng rồi. Lúc này quán xá và hàng ăn uống hai bên đường bắt đầu tấp nập, những quán cóc bán cà phê đông đảo người gây nên một cảm giác đầy sức sống của buổi sáng tại thành phố. Ghé tạt ngang một xe bánh mì có vẻ hơi đông khách, cho dù có phải chờ đợi, hắn vẫn không màng vì biết chắc rằng hàng quán nào đông khách thì nơi đó mới có thức ăn ngon. Trả tiền xong hắn bắt đầu quay lại hướng nhà mà chạy tiếp.

Về đến nhà thì mọi người đang lẫn xăn, không khí náo động trong nhà xảy ra hàng ngày tuy ngắn nhưng náo nhiệt vì ai nấy đều sợ bị trễ giờ, trễ chuyển xe buýt. Rồi căn nhà được trả lại sự yên tĩnh khi tất cả đã rời khỏi. Sau khi ăn sáng xong, dọn dẹp lại những ngổn ngang như bãi chiến trường mà mấy bà chị để lại, lúc này với gã như đã thành thói quen, tất cả phải ngăn nắp và gọn ghẽ. Dọn dẹp xong, thay bộ quần áo thường phục mà hắn đã may khi nhận được tiền truy lĩnh cấp bậc từ binh nhì lên trung sĩ sau vài tháng vào huấn luyện tại trường bộ binh. Ngắm nghía mình trong gương, bộ đồ thường phục với mái tóc húi cao trông rất đàn ông, nhưng hắn đã vội vàng thay bộ đồ này bằng bộ đồ lính cũng vừa mới may để mặc sau ngày mãn khóa, vì nghĩ rằng sắp đến mình sẽ cần bộ đồ civil để đi dự tiệc sinh nhật. Nhìn phù hiệu pháo binh với khẩu pháo giương nòng chĩa thẳng lên trời và cặp lon chuẩn úy sơn đen đeo trên hai ve áo tự dung hắn cảm thấy kiêu hãnh rồi nở một nụ cười.

Chạy về hướng Saigon một hồi mà hắn vẫn không biết phải đi đâu, chợt nghĩ có lẽ bạn bè vẫn còn đưa chưa đi lính, vẫn có đưa rảnh rỗi chắc có thể đi uống cà phê tán chuyện gẫu, nghĩ rồi hắn phóng xe về hướng chợ Bàn Cờ nơi một người bạn ngày xưa thường hay đi chơi với hắn. Luân mở cửa với ánh mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy hắn:

- Ủa! Về từ khi nào vậy? mày ra trường khi nào? Lâu lắm rồi không gặp.

- Thay đồ tao chở đi uống cà phê rồi mình nói chuyện.

Long nói xong thì Luân trả lời liền:

- Tao đi thay đồ, bọn thằng Tài và Phú đang hẹn tao ngoài quán cà phê, mày chờ tao chút.

Tài và Phú cũng là bạn học của hắn ngày xưa vẫn thường cùng hắn cà phê tán gẫu. Bước vào trong quán, bầu không khí có vẻ hơi trầm lắng, ngoại trừ tiếng nhạc trữ tình nho nhỏ thì lại không nghe thấy tiếng nói chuyện của ai. Cả hai Tài và Phú đều mừng rỡ đứng dậy bắt tay Long:

- Lâu quá mới gặp, chắc bạn hành quân không về phép được phải không?

Giọng Phú có vẻ cất cao lên khác với bình thường, hấn bắt tay nhưng trong lòng hoang mang tự hỏi, cái thằng này, rõ là nó biết mình đang học trong quân trường mà sao nói năng kì cục vậy. Đá chiếc ghế bên cạnh để có thể bước chân vào, Long ngồi xuống bật chiếc quẹt zippo với một động tác thật điêu luyện để châm điếu thuốc rồi nói:

- Bọn mày lúc này ra sao rồi?
- Bọn tao vẫn còn đi học, tất cả lên năm thứ hai rồi.

Tài nhanh nhẩu đáp xong thì Long ôn tồn nói:

- Chỉ có tao là đi lính thôi.
- Bọn mày có chuyện gì vậy?

Bất chợt Luân hỏi, Phú liền đáp:

- Đám bên bàn kia bọn chúng nãy giờ cứ ‘kên’ hai đứa tao như có vẻ muốn kiếm chuyện.

Long quay sang nhìn, lúc ấy cả bọn như tránh ánh mắt của hấn và gọi chủ quán tính tiền. Long quay lại nói:

- Thôi bỏ qua đi.

Cả bọn lại cúi đầu với nhau phì phà thuốc lá và bình luận hết mọi thứ chuyện trên đời. Tự nhiên Long cảm thấy hơi lạc lõng với đám bạn mà ngày xưa đối với hấn thật thân thiết, vậy mà những gì họ nói bây giờ thì hình như ở một thế giới nào đó tuyệt nhiên không có sự hiện hữu của hấn, không biết bọn họ đã thay đổi khi bước lên đại học hay là hấn nay đã bước ra khỏi thế giới mà ngày xưa hấn đã cùng chung vui buồn với đám bạn này.

Nhìn theo đám người bàn bên đó bước ra khỏi quán, hấn bỗng nhớ lại thời học sinh, bọn hấn cũng từng “kên” nhau trong quán và kết thúc là kéo nhau ra ngoài đánh lộn. Bây giờ thì khác rồi, hấn đã trầm tính nhiều, có lẽ là do thời gian huấn luyện tại quân trường đã dạy cho hấn sự trầm tĩnh như thế, ẩu đả với nhau chỉ là biện pháp khi không còn biện pháp nào. Hấn thường hay học hỏi từ những quân nhân có kinh nghiệm để tìm hiểu trước cách nào trị được những thằng lính ngổ ngáo hung hăng ngoài đơn vị, có người nói, không phải bậm trợn mà lính nó sợ mình, lính sợ và nể mình vì tư cách, vì phong thái uy nghiêm không khiếp sợ để có thể bảo vệ mạng sống của họ, cho dù có chết thì cũng phải giữ bình tĩnh để phân biệt được lợi và hại, bởi vì chỉ có bình tĩnh và can đảm mới vượt qua được ranh giới của sự sống chết mà thôi. Khi nắm bắt được như thế, hấn hiểu sự bình thản của mình sẽ làm cho đối phương e dè và khuất phục.

Gần đến trưa thì cả đám chia tay nhau, hấn chạy đến chợ bến thành gửi xe rồi thả bộ dọc vỉa hè. Đi lang thang nhưng đầu óc vẫn mơ mộng, thêm có một người con gái đi bên cạnh để thụ hưởng thật trọn vẹn những ngày phép quý giá này. Rồi nghĩ tiếp ước chi một ngày nào đó hấn và Vi sẽ tay trong tay đi dạo phố cho đến khi mỏi mệt thì sẽ cùng nhau vào quán kem ở bến Bạch Đằng hay tiệm bánh Givral ở đường Tự Do để thưởng thức ly kem mát lạnh và ngọt lịm.

Lúc này bụng đã bắt đầu thấy cồn cào, hắn bước vào một quán cơm bình dân dọc lề đường để ăn rồi quay về nhà đánh một giấc cho đến chiều.

Long giật mình thức giấc khi nghe tiếng ồn ào, ánh nắng vàng vọt của buổi chiều tà chiếu lọt qua song cửa. Người đầu tiên bước vào nhà là chị hai của hắn, thấy hắn đang dụi mắt, bà chị mỉm cười hỏi:

- Đói bụng chưa, chờ chị nấu cơm chút xíu là có ăn liền. Hôm nay có đi đâu chơi không?

Hắn cũng tủm tỉm cười đáp trả:

- Có, đi dạo phố. Hôm nay ăn món gì vậy chị?

Vừa nói hắn vừa bước ra nhà sau để rửa mặt và tiếp nối câu chuyện đang dở dang, trong lúc này thì mọi người trong nhà lần lượt quay về sau một ngày lao động hay học hành vất vả. Ăn cơm xong Long vội vã thay đồ.

- Con đi uống cà phê chút rồi về.

Nói xong hắn liền dắt xe ra ngoài.

Chương 7

Còn chừng tuần lễ nữa là đến giáng sinh rồi, buổi tối khí trời mát lạnh, hắn phóng một mạch đến nhà Minh. Vi ra mở cửa.

- Minh đang ăn cơm, vào nhà ngồi chơi tí đi.

Lúc này cũng vừa lúc vào đến phòng khách, Vi nói tiếp

- Ngày mốt đến nhà Nga, Long nhớ đến chở Vi sớm nhen chắc khoảng sáu giờ, đêm hôm đó chắc về khuya nên Vi không dám lái xe một mình.

Nàng ngập ngừng một chút như muốn nói thêm điều gì đó nhưng rồi thôi.

- Long ngồi chơi, để Vi báo cho Minh biết

Nói xong Vi đi xuống phía sau báo cho Minh là hắn đến, rồi đi thẳng lên trên lầu. Chờ một lát thì Minh xuất hiện:

- Eh, chờ tao đi tắm một chút.

Nói xong thì phóng thẳng lên lầu. Vừa lúc đó Vi cũng bước xuống, trên tay cầm một cái hộp nhỏ.

- Long xem nè.

Nói xong Vi mở nắp hộp, bên trong là một lọ nước hoa. Long hơi ngạc nhiên, không biết Vi khoe với hắn là có ý gì, bằng một giọng khô khan nói:

- Vi định tặng cho Long hả? Long không dùng nước hoa đâu.
- Đừng có ham, ai mà thèm mua quà cho Long đâu mà mong.

Vi cười rồi nàng nói tiếp:

- Vi mua để tặng cho Nga, Long xem có được hay không?

Hắn đáp ngay:

- Chắc là được, con gái thì thích nước hoa, Long không rành về nước hoa, nhưng cái hộp rất đẹp cho nên làm quà thì thật là thích hợp.

Đưa tay cầm hộp nước hoa rồi nói tiếp:

- Mai Long phải đi Saigon tìm mua một món quà cho Nga, chứ đến dự tiệc mà tay không thì kỳ quá.

Vi trợn mắt nhìn hắn rồi nói:

- Vi mua rồi mà, hai đứa mình tặng món này là được rồi, Long cần gì phải mua thêm.

Câu nói của Vi như chạm vào tận đáy tim của hắn, một cảm giác sung sướng chợt dâng trào lên, hắn không nói được một lời nào chỉ biết đứng chết trân nhìn nàng, lúc ấy hắn chỉ nhìn thấy được ánh mắt sáng long lanh của Vi đang nhìn hắn như thăm trao bao muôn vàn thương yêu.

- Tao xong rồi chuẩn bị đi.

Vừa nói Minh vừa bước xuống cầu thang. Long chợt bừng tỉnh như vừa qua một giấc mộng đẹp vội vã xoay ánh mắt nhìn về phía Minh đang xuất hiện trong bộ quần áo ủi thẳng nếp. Vi đón lấy hộp nước hoa.

- Vậy hai người đi chơi vui vẻ nhen.

Hai đứa bước ra sân dắt xe và phóng đến quán cà phê. Vào trong quán cà phê thì chợt nghe có tiếng kêu:

- Eh Minh, ở đây nè.

Tiến về phía bàn có vài đứa bạn của Minh đang ngồi nói cười vui vẻ. Hắn cũng hòa vào đám người đó rồi cũng nói cũng cười, nhưng đêm nay khác hơn mọi lần uống cà phê với các bạn, trong lòng hắn lúc nào cũng thật ấm áp, thỉnh thoảng ánh mắt trêu mến của Vi chợt hiện đến khiến hắn ngây ngất đắm chìm trong mộng nhiều lần đến nỗi có lúc bạn hắn phải hỏi vài ba lần hắn mới có thể thoát ra khỏi cơn mơ. Hắn chưa thẹn bèn nói

- Xin lỗi, nhạc lớn tiếng quá nên không nghe.

Trở về nhà thì mọi người đã ngủ say. Đêm nay sao cứ nằm trần trọc không ngủ được, có thể ly cà phê ở đó quá đậm đặc hay chẳng? nhắm mắt lại thì hình ảnh Vi cứ lảng vảng trong đầu. Lần này thật sự Long không mơ mộng gì cả khi nghĩ đến Vi, sự hiện thực với ánh mắt ướt át đầy tình cảm của nàng khiến hắn đắm chìm trong hạnh phúc. Nằm lẩn qua lẩn lại cho đến khi ngủ lúc nào mà hắn vẫn không biết.

Đến nhà Vi chiều thứ bảy đúng như giờ đã hẹn, Vi chạy ra mở cửa, nàng đã sẵn sàng trong bộ đồ đầm đen dài đến gần gót chân, màu đen càng làm nổi bật làn da trắng nõn nà của nàng.

- Vi chuẩn bị xong rồi, mình vào chào ba má rồi đi.

Vi nhắc nhở. Long thoáng chút ngượng ngùng, nhưng rồi ngẫm nghĩ: “cửa ải nào cũng phải qua, không thể để Vi mất mặt được, sĩ quan mà nhút nhát thì còn ra thể thống gì nữa”. Nghĩ thế Long liền bước vào hơi cúi đầu chào hỏi ba má Vi xong thì xin phép đưa Vi đến nhà Nga để dự tiệc sinh nhật:

- Cháu xin phép bác đưa Vi đi dự tiệc sinh nhật của Nga bạn Vi, tụi cháu có thể sẽ về hơi trễ, hai bác đừng lo, nhưng chắc chắn sẽ về trước giờ giới nghiêm.

Nói xong thì tự nhiên hắn cảm thấy những lời lẽ này đâu có gì mà khó nói đâu, nhưng khi nói lên những lời này thì mặc nhiên như đã chính thức xin phép ba má Vi cho hai đứa được ở bên nhau. Ba mẹ nàng cười vui vẻ:

- Hai con đi chơi cho vui.

Liếc nhìn sang Vi thì thấy má nàng đang ửng hồng một vẻ thẹn thùng thật đáng yêu, nàng cũng liếc nhìn Long với ánh mắt như thầm nói “cảm ơn anh”.

Vi lên xe ngồi, Long khẽ bảo:

- Vi vén áo lên kéo bị cuốn vào cãm xe.

Nàng khẽ “ạ” thật nhỏ chỉ vừa đủ để hắn nghe. Nhà Nga nằm tại Phú Nhuận trong một khu biệt thự vắng vẻ, từ Phú Thọ Long lái xe về hướng ngã tư Bảy Hiền mới có sáu giờ chiều mà đường đã vắng, hắn nghĩ thầm bận về có lẽ phải vòng vào Sài Gòn chứ không thì đoạn đường này quá vắng và rất nguy hiểm, nhất là đi ngang vườn cao su Phú Thọ. Nhấn chuông xong chờ một chút thì thấy người giúp việc ra mở cửa cho bọn họ vào. Đã có vài người đến sớm hơn đang ngồi trong phòng khách trò chuyện, Nga chạy ra vồn vã đón họ vào:

- Anh Long bận đồ civil trông thư sinh lắm, khác hẳn lúc trước.

Nga mở lời chào đón, Long vui vẻ tiếp lời:

- Còn lúc trước thì cứ y như bồi gác cửa khách sạn Caravelle phải không.

Tất cả đều cười trong bầu không khí vui vẻ. Vi hỏi:

- Nga có cần Vi giúp một tay không?

- không cần, tiếp đãi anh Long dùm Nga thôi.

Vừa nói Nga vừa nhìn Long tủm tỉm cười, rồi quay sang giới thiệu Long với các bạn của nàng. Thì ra cùng là bạn học với Vi, Long đưa tay ra bắt và khẽ gật đầu chào mỗi khi giới thiệu với ai. Vi nhìn dáng điệu ung dung đứng thẳng người chào hỏi và nói chuyện một cách thân thiện của gã mà mỉm cười thích thú. Long ngày hôm nay đã khác xưa rất nhiều, vẻ nhút nhát rụt rè đã không còn nữa. Hắn kéo một chiếc ghế ra và nói nhỏ vào tai nàng:

- Vi ngồi ghế này nè.

Nàng từ tốn bước vào, hắn lập tức nhích ghế đến trước cho vừa vặn để Vi ngồi xuống rồi kéo một ghế ngồi kế bên nàng. Mọi người tiếp tục câu chuyện đang dở dang; những câu chuyện xoay vòng quanh vấn đề học hành và thi cử khiến hắn khó mà hòa nhập vì thế nên thường xuyên quay sang nói chuyện với Vi. Vi khẽ nói nhỏ chỉ vừa đủ để hắn nghe:

- Sau buổi tiệc tất niên năm đó, sao Long không còn ghé nhà Vi, không còn đi chơi nữa, hỏi Minh nó cứ nói là Long bận học thi.

Giọng nàng nhỏ và trầm xuống, lúc này hắn quay sang nhìn thì thấy đôi mắt nàng hơi chớp, có gì đó long lanh trong khóe mắt, rồi như thu hết can đảm nàng nói tiếp:

- Nói cho Vi biết đi. Tại sao vậy?

Long lặng người trong chốc lát rồi mới nói:

- Hôm tết năm đó thấy Vi đi chơi với người khác nên...

Hắn bỏ lửng câu một hồi rồi tiếp:

- Long...

Rồi không nói gì nữa. Bất chợt Vi đưa tay qua nắm lấy tay Long dưới bàn rồi đưa cặp mắt ướm át mà nhìn hắn, hắn lặng người trong cơn xúc động đang trào dâng một cách mãnh liệt. Có tiếng xôn xao Vi vội buông tay ra, cả hai đều quay lại nhìn, thì ra có thêm vài người khách mới đến. Nga dẫn mấy người vừa đến tới bàn rồi giới thiệu Long với họ.

Có lẽ khách đã đông đủ cho nên Nga ra hiệu cho người làm mang thức ăn lên. Nga nói vài lời khai mạc, xong rồi mang chai rượu champagne và nhờ bạn trai nàng khui để chúc mừng. Nhìn dao muỗng nĩa xếp gọn ghẽ cho mỗi thực khách trên bàn thì ngay lúc đầu Long cũng đoán ra được là buổi tiệc sẽ ăn đồ tây, khi các món ăn được dọn ra bàn nào là bò, gà, tôm hùm... mọi người bắt đầu nhập tiệc, Long đứng lên lấy đĩa của Vi rồi gắp mỗi thứ một ít vào cho Vi, xong hết rồi mới bắt đầu lấy phần của mình. Lúc ấy tự nhiên hắn chặc lưỡi khi nghĩ đến bữa tiệc như vậy thì năm bảy tháng lương của mình cũng chưa chắc là đãi nổi; một thoáng buồn hiện ra trong ánh mắt của gã khi nghĩ đến ngày mai của một tương lai mịt mờ.

Sau buổi tiệc, Nga mời mọi người vào phòng trong để tiếp tục cuộc vui bằng một buổi dạ vũ. Mọi người lúc này trông có vẻ rất hào hứng, cứ làm như họ chỉ chờ đợi thời khắc này mà thôi, còn tiệc ăn uống chỉ là thứ yếu. Trong lúc Long đang dìu Vi trong bản nhạc slow thì Vi thì thầm:

- Sao Long ngu quá vậy?

Long hỏi lại:

- Ngu! Mà ngu chuyện gì?

Vi nhéo vào vai gã một cái đau điếng.

- kỳ đó sao không thêm hỏi Vi tiếng nào, mà cũng không đến nhà để Vi có dịp giải thích, chẳng lẽ Vi là con gái lại phải chạy đi tìm Long hay sao, mà lúc đó có biết Long thật có ý gì với Vi đâu mà Vi chạy đi tìm để nói lời xin lỗi.

Nghe Vi nói đến đây thì tự dưng hần không còn biết giữ kè nửa những câu nói tự trong đáy lòng giữ mãi trong gần hai năm nay tự dưng tuôn trào ra.

- Long đâu biết được, lần đầu tiên yêu một người, đau khổ lắm Vi có biết không. Long làm sao biết được Vi có yêu Long hay không hay chỉ là sự chăm sóc của một người chị dành cho một đứa em, khi thấy Vi đi với một người đàn ông khác thì Long lại chắc chắn tình cảm của mình chỉ có một chiều, nên không dám gặp Vi chỉ vì có gặp cũng thêm đau lòng mà lại khiến tình cảm đơn phương của mình càng lúc càng sâu đậm hơn.

Vi nép sát vào bộ ngực rắn chắc của hần một hồi sau rồi khẽ nói:

- Em cấm anh từ đây về sau không được nhắc tiếng 'chị' với em nữa nhen.

Trong lòng hần lúc đó chợt nhộn lên thứ gì thật khó tả khiến hần ngây ngất và lịm dần theo điệu nhạc du dương cho đến khi bản nhạc chấm dứt. Đưa Vi trở lại chỗ ngồi, Long nhìn đồng hồ rồi nói:

- Hơn mười giờ rồi, chúng ta ngồi chơi một lát rồi về, đường cũng hơi xa, mình về sớm chút kẻo hai bác mong.

Từ biệt Nga, Vi khoác áo gió rồi ngồi lên xe, tay choàng qua eo của Long, đầu hơi nép sát vào lưng gã, còn mấy ngày nữa thì đến giáng sinh, thời tiết lúc này hơi lạnh lạnh khi về đêm, trên đường về hai người cười nói vui vẻ khi nhắc lại buổi tiệc vừa qua, Vi huyền thuyên nói về bạn bè mà Long đã gặp ngày hôm nay. Đến cổng nhà, Vi bước xuống xe nói nhỏ bên tai hần:

- Thứ hai Vi tan học lúc mười một giờ, anh đến đón em nhen.

Ánh mắt hần chợt lóe lên một tia thật vui, giống như bất thành lình nhận được một món quà từ trên trời rơi xuống, hần trả lời liền:

- Thứ hai anh sẽ đón em, ngay trước cổng trường Luật chứ gì? Chúc em ngủ ngon.

Vi khẽ gạt đầu rồi mở cổng bước vào nhà, hẩn chờ cho Vi vào đến tận trong nhà đóng cửa lại rồi mới cho nổ máy xe và phóng đi.

Trường của Vi học kế bên hồ con rùa, nằm trên đường Duy Tân, với hàng cây me thẳng tít hai bên đường, nhớ thuở nhỏ vào dịp tết Long hay đến khu vực này dạo chơi với ba mẹ, thích thú nhất là nhặt được những trái me chín nhét đầy vào hai túi quần mang về nhà để dành ăn suốt mấy ngày liền. Hẩn đến trước cổng trường sớm hơn mười phút để chờ Vi, dựng xe trên vỉa hè gần một gốc cây, ngồi trên yên xe hẩn châm điếu thuốc rồi hít một hơi dài mà cảm nhận sự thư thái trong lòng. Bất chợt hẩn nghĩ đến hai câu thơ của Hồ Dzếnh mà càng thấy lòng mình mê mẩn trong mùi vị của tình yêu:

“Ngó trên tay, thuốc lá cháy lui dần...

Tôi nói khẽ: gớm, làm sao nhớ thế!”

Hai câu thơ này hẩn đã học năm lớp 11, lúc ấy hẩn đang tập tành hút thuốc lá và mộng mơ thật nhiều trong tình yêu, hai câu thơ đã làm cho hẩn xúc động thật nhiều, khiến cho hẩn nhiều đêm phải trằn trối và mất ngủ chỉ vì không biết làm sao để có người yêu mà tận hưởng cái cảm giác “gớm, sao mà nhớ thế!” này. Thế mà bây giờ cũng điếu thuốc trên tay cháy lui dần, cũng đứng chờ người yêu, nhưng cảm giác “sao nhớ thế!” này lại không có mà được thay vào bằng một cảm xúc thật mạnh mẽ của sự yêu thương và hạnh phúc khi nghĩ đến nàng, cảm giác mà hẩn mong muốn vĩnh viễn được tồn tại và không bao giờ rời khỏi nếu không rồi sẽ khiến gã phải hứng chịu một sự trống vắng và cô đơn như đã từng xảy qua trong suốt hơn một năm nay.

Như một con chim bay sà đến bên cạnh gã, Vi líu lo:

- Long đến lâu chưa, em ngồi trong lớp mà cứ mong đến giờ tan học, cứ thấp thỏm lo âu là anh đến sớm sẽ phải chờ đợi lâu. Ôi! Buổi học hôm nay sao buồn chán quá.

Long mỉm cười rạng rỡ ngắm nhìn nét mặt vui tươi và hồn nhiên của nàng. Dưới ánh nắng chói chang luồn qua khe hở của những chiếc lá me trên cành, mang theo hình bóng của những cành lá chiếu rọi và nhảy múa trên tà áo dài màu trắng của Vi tạo nên một hình ảnh thật linh động, thêm vào nụ cười đáng yêu và quyến rũ của nàng khiến cho Long chỉ biết ngẩn ngơ bất động. Không đợi cho Long trả lời, nàng vừa ngồi lên xe vừa nói tiếp:

- Vi gửi xe lại ở đây khi nào về rồi lấy, mình đi đâu chơi đây anh.

Hẩn cho xe chạy chậm chậm về hướng nhà thờ Đức Bà rồi nói:

- Mình ra Saigon dạo chơi, sau đó đi ăn, anh biết ngoài chợ củ có tiệm Vịt quay, vào đó ăn cơm rồi mình tính tiếp có được không?

Gửi xe ở khu phố Lê Thánh Tôn gần tòa đô chính, tuy mặc áo dài nhưng Vi vẫn thảnh thơi nhảy nhót tung tăng bên cạnh gã, không có vẻ một chút gì là hiền thực cả, nhưng đối với hẩn thì thật đáng yêu vô cùng; quả thật khi yêu thì bất cứ người ấy làm gì thì mình cũng thấy đáng yêu cả. Tiến dần qua khu phố Nguyễn Huệ, hai đứa bước vào thương xá Tax, không khí mát rượi và thoảng mùi nước hoa, tầng dưới là những gian hàng bán nước hoa. Vi mê mẩn ngắm nhìn

những lọ nước hoa trong tủ kính còn hắt vì không có một tí kiến thức gì về loại dầu thơm này nên lơ đãng nhìn ngắm không gian bao la trong thương xá và nhớ lại thời đi học, cũng có vài lần cùng bạn bè vào trong này đi dạo để biết rằng ở đây thứ gì cũng mắc và không thấy có gì có thể mua được.

Ăn cơm xong, cả hai cùng đi lang thang một hồi, giờ này ánh nắng thật chói chang, hơi nóng hắt lên từ đường nhựa

- Hay là mình vào xem xi nê nhé.

Long nói xong liền dắt tay nàng rẽ vào thương xá Eden, Vi chắc cũng cảm thấy mệt nên gật đầu đồng tình. Bước vào rạp, Vy loạng choạng liền vội nắm lấy tay hắn, trong lúc hắn rảo nhìn để đi theo ánh đèn của người dẫn đường, nhưng với khoảnh khắc này gã cũng không bỏ lỡ cơ hội để nắm chặt lấy tay nàng; một cảm giác tê rần chạy khắp người, lúc đó cũng đồng lúc cả hai đều ngồi vào hàng ghế trống, hắn nắm lấy tay Vi dùng ngón cái xoa bóp nhẹ nhàng vào mu bàn tay nàng. Vi ngồi thư thả, đầu hơi ngả về vai hắn, hắn bắt đầu quay mặt sang từ từ hôn nhẹ lên má nàng, cứ thế mà từng bước từng bước tiến vào theo cảm giác đang dâng trào. Có lẽ do bản năng của con người, cho dù không ai dạy cho hắn bước chân đầu tiên để bước vào tình yêu, thế mà hắn cũng mò mẫm tìm được, cho dù chưa hôn ai lần nào, nhưng giờ đây hắn cũng chủ động mang đến cho nàng một nụ hôn đầu tiên của gã; nụ hôn làm cả hai ngây ngất chìm đắm trong cơn mê, tiếp theo hắn ngưng lại để cảm nhận trong ngây ngất của từng hơi thở. Trong sung sướng hắn khẽ nói:

- Yêu Vi lắm, anh đã yêu em ngay từ những lần gặp gỡ đi chơi chung với nhau, muốn tỏ rõ cùng em nhưng Vi ơi, lúc ấy anh ngu ngơ quá nên không dám tỏ rõ lòng mình.

Vi thầm nói nhỏ bên tay hắn:

- Vi biết chứ, ngay từ khi nhìn ánh mắt ấy của anh.

Tiếng nói nhỏ nhỏ bên tay cộng thêm hơi thở ấm áp của nàng lùa vào khiến hắn ngây ngất không kìm được để rồi đôi môi lại gắn chặt vào nhau. Một hồi lâu sau, Vi mới mở lời:

- Hôm tết năm đó.

Nàng chưa nói dứt thì hắn đã đưa ngón tay lên chặn lại đôi môi xinh tươi đang mấp máy của nàng rồi nói:

- Vi không cần phải nói, yêu em anh chỉ biết có hiện tại và tương lai mà thôi, những gì của quá khứ thì cho nó trôi theo thời gian đi.

Thật sự từ trong thâm tâm hắn rất sợ Vi sẽ nhắc đến cuộc tình bất thành của nàng với người đàn ông khác, chỉ lo sợ mình là kẻ thế thân rồi ngày nào đó nàng sẽ vĩnh viễn rời xa hắn. Chẳng thà không hay không biết để có thể đắm chìm trong tình yêu với nàng mà không một chút suy tư. Gã khó mà chấp nhận sự đau khổ nếu phải rời xa nàng. Vi ôm chặt lấy hắn trong xúc động và nói:

- Vi muốn một lần nói ra rồi mình không nhắc đến nữa, hôm ấy đi chơi chợ hoa cũng có vài đứa bạn của Vi nữa, cả đám có hẹn sáng mùng ba tết đi ăn sáng và uống cà phê, bạn Vi đến chờ đi nhưng khi về con nhỏ đó nó ác quá không chịu chờ Vi về, viện cớ là không tiện đường và nhờ anh Bình chở em về. Em đã khóc nhiều lắm trong chuyện này anh có biết không?

Long hôn nhẹ vào đôi mắt hơi ẩm lệ của nàng rồi nói:

- Vi đã khiến cho anh ôm một mối tình khờ dại mà không bao giờ quên được. Thôi chúng ta đừng nhắc đến, anh không muốn xa Vi một khắc nào nữa.

Suy nghĩ một chút rồi hần nói tiếp:

- Hãy sống cho trọn vẹn yêu thương của ngày hôm nay, đừng nghĩ đến ngay cả ngày mai, anh yêu em, anh chỉ biết tận hưởng những giây phút quý giá bên nhau, rồi anh cũng phải đi xa và không gặp nhau trong khoảng sáu tháng tới. Trong thời gian này có lẽ ngoài viết thư cho em ra anh chắc cũng không làm gì hơn được.

Thật vậy trong khoảnh khắc này hần có chút hơi hối hận vì khi xưa đã không cố gắng để ở lại học tiếp lên đại học, giờ đây chỉ biết thầm chắc lưỡi là mình đã đánh mất đi cơ hội và dịp may của một đời người. Tiếng Vi nhỏ nhẹ bên tai gã:

- Mai là đêm giáng sinh, Vi đi lễ lúc tám giờ tối, anh đến chờ em đi nhé, em biết anh không có đạo, nhưng cứ đi chung với em vì đây là mơ ước của em có được người yêu bên cạnh trong đêm giáng sinh, tan lễ rồi em sẽ đãi anh ăn khuya có được không.

- Được chứ, có gì mà không được, nhưng anh chưa từng bước chân vào nhà thờ, em phải chỉ cho anh làm thế nào nhen.

Đáp lời Vi xong cả hai cùng sánh bước ra khỏi rạp lúc ấy ánh nắng bắt đầu ngả vàng như để chào đón một buổi chiều tươi đẹp nhất.

Trở về nhà, sau khi ăn cơm xong thì hần rủ Lân đi uống cà phê. Lúc này hần cần một người để tâm sự về chuyện tình của hần, người bạn thân nhất của hần là Minh, nhưng lại không thể tâm sự được chuyện này với Minh mà còn phải dấu nữa là đằng khác. Lân cười hồ hởi khi nhìn thấy mặt hần ngổ ra trong mặc tội nghiệp khi hỏi hần đi xem phim gì, có hay hay không. Long chữa thẹn bằng một câu nói đùa:

- Tao đang đóng phim thì làm sao mà biết nó chiếu phim gì chứ.

Đêm giáng sinh hần đến nhà Vi để đưa nàng đi lễ, bước vào trong nhà thờ Vi nói nhỏ:

- Để ý Vi, cứ làm giống em là được, em đứng hay quỳ thì anh cứ làm giống như thế.

Bên cạnh Vi, nàng ngồi hần cũng ngồi theo rồi khi nàng quỳ, hần cũng vội vã quỳ rồi thầm cầu nguyện cho hai đứa vĩnh viễn bên nhau. Liếc nhìn sang Vi, một vẻ thánh thiện toát ra từ khuôn mặt đẹp tuyệt trần của nàng, hần lại tiếp tục cầu nguyện thêm, mong sao đất nước sớm thanh

bình, để rồi có thể trở về bên cạnh nàng mà tiếp tục việc học dở dang. Đến lúc Vi ra đứng xếp hàng bên ngoài để đi lên phía trước thì hấn cũng lót tót theo đuôi, Vi quay lại nói khẽ:

- Không, anh phải ở lại.

Thế là hấn chạy tọt trở lại chỗ cũ rồi thầm nghĩ chắc là nàng đi xưng tội nên không muốn mình đứng kế bên để nghe. Xong lẽ hấn cùng Vi bước ra khỏi giáo đường, hít một hơi dài để cảm nhận được sự tươi mát của bầu không khí đêm Noel, trong lòng thanh thản và sung sướng với một niềm tin mãnh liệt vào tình yêu hai đứa, nhìn thấy vẻ thuần khiết và đáng yêu trên khuôn mặt kiều diễm của nàng, hấn không cầm nổi lòng mình bèn đưa tay ra nắm lấy tay Vi. Long nổ máy xe rồi chở Vi về hướng chợ lớn để tìm chỗ ăn khuya, bọn họ không dám đi về phía Saigon vì đêm nay sẽ có rất nhiều xe và người đổ xô ra đó để đi dạo.

Rồi cũng đến ngày phải trình diện, thay vì đón xe đò đi Nha Trang, hấn đã đến ban quân vận tại Saigon để xin phương tiện với hy vọng rằng có thể phải chờ đợi để được sắp xếp chuyển bay, có như vậy hấn mới được thêm lý do để ở lại. Mỗi sáng phải ghé ban quân vận để xem có phương tiện hay chưa, nếu chưa có thì được cấp giấy chứng nhận đang chờ phương tiện, xong xuôi đâu đó rồi hấn mới chờ cho đến lúc đón Vi đi chơi; dạo chơi mệt thì đưa nhau vào xi nê. Kéo dài kéo dài thời gian trăng mật này thêm được hơn mười ngày rồi cuối cùng hấn cũng phải lên đường.

HẾT PHẦN 1